

S svetim Frančiškom na poti

kateheze za Frančiškove otroke

Molitev Franciškovi otrok

Bog naš Oče,
rad me imaš in me poznaš.
Kadar sedim ali vstanem, me vidiš!
Kadar grem spat ali počivam, me varuješ!
Dobro poznaš ves moj dan, moje delo in igranje.
V skrbem nočem pozabiti, da si Ti dobri Bog z menoj.
To je čudovito.
Ker vse veš kar mislim, veš tudi, da te imam rad/a.
Pomagaj mi, da te bom imel/a še rajši!

Izdal: Narodni svet Frančiškovich otrok in Frančiškove mladine

Pripravili in uredili: Animatorji FO Sostro, Marjetka Birk, Mojca Birk, Karin Črnigoj, Ines Vodopivec,
br. Vlado Kolenko in br. Andrej Sotler

Fotografije: splet, Dibujos de Fano

Kateheze so nelektorirane in pripravljene za interno uporabo.

Dostopne so tudi na spletni strani: www.fo-frama.org

Katehezam na pot

Pred vami so kateheze za Frančiškove otroke S sv. Frančiškom na poti, ki zajemajo Frančiškovo življenje od rojstva do smrti. Da bi bolje spoznali tega posnemanja vrednega svetnika, so jih v dopolnitev že obstoječih katehez oblikovali animatorji iz Sostrega. Posebna zahvala gre Marjetki, ki je darovala veliko ur svojega prostega časa. Kateheze so nastajale postopoma, skozi vse leto. Naj vam bodo v spodbudo, da tudi vi svoje ideje zapišete v elektronski obliki in jih delite z drugimi.

Spodaj so podani namigi, ki so vam lahko v pomoč pri uporabi katehez.

Katehezo si prilagodite glede na vašo skupino. Dramsko igro lahko spremenite v zgodbo oziroma pripoved. Na srečanju ni potrebno izvesti vseh dejavnosti, izberite tiste, ki so vam najbolj všeč, ali se domislite svojih.

V prvi katehezi otroci okrasijo mape, ki jih spravite v skupnem prostoru, v njih vlagajte izdelke in jih na koncu leta razdelite otrokom.

Kateheze velikokrat spodbujajo otroke k dobrodelnosti. Lahko sebi in otrokom postavite izziv in dejavnosti dobrodelnosti tudi dodatno motivirate. Na primer: izdelate cerkev iz kartona in na začetku vsakega srečanja vsak, ki opravi dobro delo, nanjo prilepi kamenček.

Vrstni red katehez lahko prilagodite glede na leto:

- 15. kateheza govori o transitusu (Frančiškovem prehodu v večno življenje). Transitus se praznuje 3. oktobra.
- V 9. katehezi otroci spoznavajo, kako je Frančišek praznoval Božič, zato je primerna za adventni čas.
- 13. kateheza lahko služi kot priprava na obljube.

Naj vam kateheze dobro služijo. Pomembno je, da otrokom izkažemo svojo ljubezen in spoštovanje tudi z dobro pripravo na srečanje.

Mir in dobro

ekipa pripravljalcev ☺

KAZALO

1. Rojstvo in krst.....	7
2. Deček in mladenič	11
3. Vitez in ječa	16
4. Berač in Gobavec.....	21
5. Samotar	24
6. Izbira očeta	27
7. Prvi tovariši.....	32
8. V Rim k papežu	36
9. Jaslice in evharistija	41
10. Sestra Klara.....	45
11. Gubijski volk, nehvaležni gobavec in razbojniki	49
12. Popolno veselje in uboštvo	55
13. Način življenja, vodilo.....	59
14. Stigme	62
15. TRANSITUS – prehod v večno življenje.....	67
16. Svetnik.....	72
17. Priloge	77

1. Rojstvo in krst

Potek kateheze:

- Skupni uvod (dramska uprizoritev in molitev)
- Pogovor in dejavnost po skupinah
- Skupni zaključek (z molitvijo)

Cilji

- **Doživljajski:** Začutiti, da sem dragocen tak kot sem bil ustvarjen.
- **Spoznavni:** Spoznati legendo o Frančiškovem rojstvu in spoznati, da sem tudi jaz ljubljen otrok.
- **Dejavnostni:** Obnoviti spomin na svoje rojstvo.

Uvod

Pripovedovalec: Zgodba o Frančišku se je začela v enem najstarejših italijanskih mest, majhnem mestu Assisi. Frančišek se je rodil leta 1181 ali 1182 mami Piki in očetu Petru Bernardoneju, ki je bil trgovec z blagom. O dogodku nam ne pripoveduje noben dokument ali arhivska listina, o rojstvu svetega Frančiška nam govore le legende. Pa poglejmo, kaj povedo.

Mati Pika: Čutim, da je prišel čas poroda, gospodarja Petra pa še ni doma. Zopet se mudi na trgovskih poteh po Franciji, o kako bi bila rada z njim v moji rodni Franciji!

Pripovedovalec: Mati Pika je hudo trpela v porodnih bolečinah. Medtem ko je rojevala, je na vrata hiše potrkal neznanec:

Neznanec: Povem vam, porodnica ne bo rodila prej, dokler je iz bogate spalnice ne odnesete v hlev in jo položite na slamo v jasli.

Pripovedovalec: Tako so Piko odpeljali v hlev njihove hiše in tam na slami se je rodil deček, ki mu je mama Pika dala ime Janez.

Mati Pika: Kako srečen bo mož, ko bo izvedel.

Pripovedovalec: Mož se je vrnil nekaj dni po rojstvu otroka. Ni bil vesel imena Janez.

Oče Peter: Moj sin bo Frančišek. To ime me spominja na Francijo in na ljubezen do tebe, moja draga žena. Iz Francije sem te pripeljal, tudi najin sin naj ima nekaj francoskega. Ne želim imeti nikakršnega Janeza Krstnika v spokorni obleki, želim si francoza finega vedenja. Pika, to bo še veselo!

Pripovedovalec: Tako je sin Petra Bernardoneja, uglednega trgovca iz Assisija, dobil ime Frančišek. Mama Pika pa ni ugovarjala izbiri imena, saj ji je ugajalo, da je mož izbral ime, ki jo spominja nanjo.

Po rojstvu so Frančiška nesli h krstu v cerkev svetega Rufina. Legenda pravi, da je pri krstu prisostvoval tudi neznanec, morda v popotnika preoblečen angel, ki je domačim svetoval, naj porodnico nesejo v hlev, da bo lahko rodila. Dečka je držal pri krstu in še danes se vidi odtis kolena v kamnu, na katerem je klečal. Krstni kamen, pri katerem je bil krščen sveti Frančišek in kasneje tudi sveta Klara, lahko tudi danes vidimo na desni strani cerkve sv. Rufina v Assisiju.

Molitev:

Jezusov krst (Lk 3, 21-22)

Ko je vse ljudstvo prejelo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

Na koncu molitve dobi vsak otrok listek z napisom: »OTROKOVO IME, ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

Pesem: Glej te očke.

Glej te očke kakor zvezde,
glej pogled svoboden kot nebo!
Čutiš mir kot rahel veter,
ki zdaj veje iz teh malih src?
Glej ročico ki pomaha in se dvigne kakor morski val;
ki pomaha proti soncu, da odžene vsak vihar.

*Mlad pogled nikoli ne ugasne, če ga vodiš Jezus ti,
s tabo skozi žitna polja gremo vsi! (2x)*

Glej kako žare obrazi, obžarjeni z žarki večnosti,
glej temo kako izginja, ko se mlad obraz smeji!
Ko pa se izlije solza, ker se strah priplazi iz noči,
je nekdo, ki nanje pazi, ljubi in za nje skrbi. Odp.

Sporočilo(animator na primeren način sporočilo posreduje otrokom preko pogovora in drugih dejavnosti)

Frančišek se je rodil kot zaželen, ljubljen otrok svojih staršev. Kot vsak izmed nas pa je bil tudi ljubljen od Boga, ustvarjen po Božji podobi. Legenda o Frančiškovem rojstvu nam že sporoča o njegovem priličenju Kristusu. Kakor se je Kristus rodil v hlevu v Betlehemu, tako se je Frančišek rodil v hlevu v Assisiju. To govori v prid celotnemu namenu Frančiškovega življenja, ki je bil kar najbolj od blizu hoditi po stopinjah Jezusa Kristusa. Čeprav nam resnični dogodek ni poznan, legenda razodeva, kako so ljudje v sv. Frančišku videli odsev Jezusa Kristusa. Frančišek je z vsem svojim srcem hotel posnemati svojega Gospoda in Učitelja. Kristusu je hotel priličiti svoje srce. V svoje srce je skušal sprejeti uboštvo, ponižnost in ljubezen. Priličenje je za Frančiška pomenilo življenjski proces notranjega preoblikovanja.

Tudi nas ljubljene Božje otroke Gospod kliče, naj hodimo za njim. Pri krstu smo postali Božji otroci. Potopljeni smo bili v tok Božje ljubezni. Preden smo se mi odločili za Boga, se je On odločil za nas. Po krstu smo bili rešeni vpliva izvirnega greha, iztrgani smrti in smo odtlej določeni za življenje v veselju odrešenih. Postali smo udje Kristusovega telesa, bratje in sestre Odrešenika. Dobili smo ime po katerem nam Bog govori: »Poklical sem te po imenu, moj si« (Iz 43,1). Pri Bogu nismo anonimni, pozna nas po imenu, vsakega od nas sprejema in ljubi takšnega kot je. (prim Youcat 194-202) *In če sam sebi nisem všeč, se ne sprejemam, mi ni všeč kar je ustvaril Bog. V Božjih očeh sem dragocen tak kot sem bil ustvarjen, takšen, kakršen sem v svojem telesu, svojih sposobnostih, s svojim značajem. V tej enkratnosti sem poklican, da služim Gospodu.*

Izhodišča za pogovor

Pomislimo na svoje rojstvo, na dar življenja. Sem vesel, da živim, zakaj? Sem zadovoljen sam s seboj?

Ali občutim ljubezen svojih staršev? Četrta zapoved pravi: Spoštuj očeta in mater! Nanaša se na vse, ki jim moramo biti hvaležni za svoje življenje, ki za nas skrbijo in nas vzgajajo. Kako jim izkazujem hvaležnost?

Bog me kliče po imenu, ljubljeni otrok sem. Bog me ljubi. Tudi meni pravi: "Ti si moj ljubljeni sin, nad teboj imam veselje." Občutim Božjo ljubezen, da sem ljubljeni otrok? Kako se v mojem življenju kaže zavedanje, da me Bog ljubi? (Spoštujem sam sebe, svoje telo in svojega duha. Se trudim za dobro in ljubezen. Si odpuščam, a se vseeno trudim postajati vedno boljši, bolj podoben Jezusu.

Tudi Frančiška so starši odnesli k svetem krstu. Ker je krst zaveza z Bogom, ga mora človek potrditi s svojim »da«. Mi smo bili krščeni kot otroci, zato so ta »da« v našem imenu izrekli naši starši in botri, saj so za nas želeli najboljše, Božjo milost v krstu. Ko smo dali obljubo FO smo na nek način obnovili krstno obljubo tudi mi sami. Obljubili smo, da bomo živeli s Kristusom.

Se trudim postajati vedno boljši človek? Kako skrbim za oblikovanje svoje vesti? Hodim za Jezusom ali se rajši obračam na druga pota?

Dejavnost

Vsak dobi prazno mapo, ki ponazarja novorojenega otroka. Mapa je prazna in zdaj je čas, da jo mi oblikujemo. Naša odgovornost je, da sami sebe oblikujemo v dobrega človeka, da se zgledujemo po Jezusu. Zdaj bomo okrasili mapo. Potrudimo se, da bo čim lepša. In naj nam bo to spodbuda, da se bomo v življenju trudili, da bo naša duša čim lepše okrašena.

Druge dejavnosti:

Zapiši zgodbo o svojem rojstvu, ki so ti jo povedali starši.

V knjigi (»Kdaj godujem?«) ali na spletu si vsak otrok poišče pomen svojega imena, kdo je njegov zavetnik ter kdaj goduje.

Staršem napišejo pismo, v katerem se jim zahvalijo, da so jim podarili življenje.

Za mlajše:

Iz plastelina ali druge mase naredijo zibelko in v njej dojenčka.

OPOMBA ZA ANIMATORJE:

- Mapa, ki jo otroci izdelajo, ostane v skupnem prostoru. Celo leto vanjo vlagajo izdelke.

Zaključek

Molitev: Zmolimo molitev Oče naš za naše starše, stare starše in vse, ki skrbijo za nas. S tem jim izkažimo svojo hvaležnost za vse, kar so dobrega storili za nas.

V krogu vsak pove eno stvar, za katero je v svojem življenju hvaležen.

2. Deček in mladenič

Cilji

- Doživljajski:** Spoznati, da mi je Bog dal lastnosti s katerimi lahko uresničujem svoje poslanstvo.
- Spoznavni:** Spoznati Frančiškovo mladost in čas v katerem je živel.
- Dejavnostni:** Narediti dobro delo, razveseliti drugega.

Uvod

Iz oratorijskega filma- 1 dan do 5,5 min (Za film povprašaj Mojco Birk, mojcabirk@gmail.com)

Pripovedovalec: Frančišek je bil doma iz ugledne družine iz Assisija, v Italiji. Oče Peter Bernardone je bil bogat trgovec z blagom, poznan daleč naokrog. Frančišek se je veliko družil s prijatelji, zabavali so se, prepevali po ulicah, kalili nočni mir. Med prijatelji je bil priljubljen; ne samo zaradi denarja, ki mu ga res ni manjkalo, temveč tudi zato, ker je bil prijetnega značaja: rad se je šalil in bil dobre volje.

Frančišek sedi za mizo v jedilnici. Pred seboj ima zvitke papirja. Frančišek zavzeto računa. Mama Pika sedi na drugi strani jedilnice in s pomočnicami šiva.

Bernardone pride v jedilnico, v rokah ima svilo: Frančišek pogledj to blago. Najboljša svila.

Frančišek: Po kakšni ceni jo misliš prodajat? 3 krone za tekoči meter? 4?

Bernardone: Tri krone in pol. mislim, da bo to v redu. Nabavna cena je bila krono in pol, 1 krona pot ...hmm... ponavadi bi prodal za 3 krone, ampak če želiva povečati prodajo škrleta, moram dvigniti ceno.

Frančišek: 3 krone in pol? Naj zapišem?

Bernardone: Zapiši.

***Frančišek** zabeleži, nato pogledi svilo, ki jo je prinesel oče: Ta svila se bo dobro prodajala. Če bi za meter zaračunala 4 krone, bi ostalo še kaj več kot samo za škrlat.*

Bernardone: Ga slišiš, Pika? (smeh) V sebi nos skoraj pravega trgovca! Bernardone se posveti Frančišku. Ampak, dragi moj, še veliko se moraš naučiti. Prvič: z dvigom cen je vedno tako: najprej naj kupci kupijo blago po zmerni ceni, samo toliko, da se navdušijo nad njim...

Frančišek vskoči v besedo: Ja, ja, oče, vse to že vem.

Bernardone: Ja, morda res, vsekakor pa bi si moral bolje zapomniti tole: varčevanje. Manj denarja za zabave, več vlagati v sredstva. To ti manjka do dobrega trgovca.

Frančišek zavije z očmi.

Pika: tako je poslušaj svojega očeta. (se smehlja) Bernardone stopi do Pike in položi roke na njena ramena.

Bernardone: Nekdo bo moral prevzeti mojo obrt in kdo je za to bolj primeren kot, ti, Frančišek? Spreten si, ni kaj, ko bi bil le še malo manj razsipen!

Frančišek *se oglasi z druge strani mize, z nasmeškom na ustih:* Zlata si ne pridobivamo zato, da bi na njem sedeli, ampak da bi uživali v dobri družbi in udobnih oblekah. ... Aja, še nekaj. Računal sem, koliko bi stala viteška oprema...

Bernardone in Pika se spogledata.

Bernardone: A, zato bi ti dvignil ceno svile, za viteško opremo?!

Pika: Povej mi, Frančišek, kako dolgo že sanjaš o tem, da bi postal vitez?

Frančišek: Ne vem, dolgo. Dovolj dolgo, da sanje uresničim.

Pika: Kar predstavljam si te v bleščeči opremi, tako postaven vitez.

Bernardone: Svoji materi v čast, nedvomno. (smeh) Meni bi pa bilo ljubše če bi ostal tukaj in se posvetil trgovini.

Frančišek: Saj bi, oče, a res želim postati vitez, to je moj ideal.

Bernardone: To je ideal vseh tebi podobnih mulcev.

Pika: Ampak ne smeš pozabiti, da biti vitez ne pomeni samo biti v sijajni opravi in dobro vihteti meč...

Frančišek *jo prekine:* Ja, ja, mama, »Vitez si najprej v srcu, plemenit in pošten!«

Pika: Tako je, nekaj pa se te je le prijelo, kar sem te učila.

Frančišek *zaključi s pisanje, zloži zvitke in vstane:* Tako, čas je, da grem. Bernard me čaka.

Bernardone: Spet prirejaš zabavo? Saj si v tem tednu jo že imel – 2x? pogleda Piko

Pika: Tudi meni ni všeč... Ata ima prav, preveč zapravljaš.

Bernardone: Frančišek, ni dobro, če je človek preveč razsipen. Mogli bi si misliti, da si sin kakšnega plemenitaša, ne pa navadnega trgovca.

Frančišek: Saj vesta, kako rad sem s prijatelji. Odide.

Bernardone *Piki:* On in njegovi prijatelji. Preveč je navezan nanje. Kaj bo iz najinega otroka?

Pika: Ne vem... Upam, da bo nekoč tudi on postal Božji otrok.

BF 8, DV 4, šm2

Molitev

Molitev FO (Lahko jo molite na začetku/koncu vsakega srečanja)

Bog naš Oče, rad me imaš in me poznaš.
Kadar sedim ali vstanem me vidiš.
Kadar grem spat ali počivam, me varuješ.
Dobro poznaš moj dan,
Moje delo in igranje.
V skrbem nočem pozabiti, da si ti, dobri Bog z menoj.
To je čudovito,
ker vse veš, kar mislim, veš tudi, da te imam rad-a,
najlepše pa je, da si sedaj z nami in z nami deliš veselje.

Sporočilo

Frančišek je bi v svoji mladosti nemiren duh. Bil je sanjač in veseljak, voditelj fantovskih zabav po Assisiju. Bil je nežna duša in trubadur. Bil je sin bogatašev, a za očetove pojme pretirano razsipen in velikodušen do revežev. Bil je otrok svojega časa. Kot oče je hotel tudi on postati trgovec. Že v rani mladosti mu je pomagal v trgovini. Bil je pameten in sposoben in bolj predrzni od očeta. Manjkala pa mu je pomembna trgovska lastnost, varčnost. Hotel je uživati, hotel je zlato spreminjati v veselje in razkošje. Pogosto je gostil svoje prijatelje in z njimi veseljačil. Glede odnosa do ženskega spola je bil vzoren. Bil je čistega srca in spoštljiv. V njegovi prisotnosti se ni smelo nedostojno govoriti. Bil pa je tudi zelo radodaren. Živel je v fevdalni družbi, v kateri so bila velika nasprotja. Na eni strani plemišstvo s svojimi gradovi, na drugi strani kmetje in meščani. Pojavljali so se razredni boji med »velikimi« (maiores) in »malimi« (minores). Fevdalna družba natančno razlikuje oblastnike in podložnike, vrstijo se plemiči in svobodnjaki, podložniki in nesvobodni-tlačani, delno že sužnji; žene niso samostojne. Merila meščanov, ki so bili povezani v cehih, so bila sposobnost, posest in osebna prizadevanja. V 12. stoletju so mesta rasla, na njihovem obrobju so živeli reveži. Nastajala so gibanja za reveže. Med verujočimi je prihajalo do krivoverskih gibanj. Assisi je bil vključen v cvetočo trgovino in je doživljal trgovski in kulturni napredek.

Sveti Frančišek se je v svoji mladosti prepuščal veseljačenju, kasneje pa je spoznal, da pravo veselje izvira iz nečesa drugega. Pravo veselje, po katerem moramo vsi hrepeneti ni v veseljačenju, ampak v izpolnitvi Božje volje, da znamo potrpeti s samim seboj, včasih tudi prenesti krivico in še naprej ljubiti, čeravno je to težko. Veselje je sestavni del našega življenja. Kristjani moramo biti še posebno veseli, saj imamo Kristusa, ki nas je s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem odrešil. Največje veselje je tisto, ki ga doživljamo v svojem srcu, ko ne iščemo svojega, ampak smo v vsakem trenutku pripravljeni izpolniti Božjo voljo.

Izhodišča za pogovor

Otrokom na zemljevidu pokažemo kje je Assisi, fotografijo kraja (IDEJA: eden izmed animatorjev naredi PowerPoint), asiških ulic, na časovnem traku prikažemo v katerem obdobju je Frančišek živel. Se z njimi pogovorimo o Frančiškovem značaju, odnosu do prijateljev in do deklet.

Kakšen značaj pa imam jaz? Sem veseljak kot Frančišek? Sem razposajen ali bolj resne narave? Se rad družim s prijatelji? Kaj je veselje, kakšna je razlika med veseljem in veseljačenjem? Sem vesel človek? Kaj/ kdo me osrečuje? Se spomnim dogodka, ko sem koga razveselil? Kdaj smo bolj veseli, kadar ubogamo svoje starše in naredimo tisto, kar od nas želijo, ali kadar jih ignoriramo, jim ne pomagamo, nam zanje ni nič mar?

Kaj lepega in dobrega vidim pri sebi? Kakšne so moje dobre lastnosti in kako jih uporabljam? Za mlajše: **Naredimo plakat v obliki miselnega vzorca in nanj napišimo naše dobre lastnosti in talente.**

Za starejše: **Vsak dobi svoj list in vprašanja** (Kakšen značaj pa imam jaz? Sem veseljak kot Frančišek? Sem razposajen ali bolj resne narave? Se rad družim s prijatelji? Kaj je veselje, kakšna je razlika med veseljem in veseljačenjem? Sem vesel človek? Kaj/ kdo me osrečuje? Se spomnim dogodka, ko sem koga razveselil? Kdaj smo bolj veseli, kadar ubogamo svoje starše in naredimo tisto, kar od nas želijo, ali kadar jih ignoriramo, jim ne pomagamo, nam zanje ni nič mar?). **Delo je samostojno. Na koncu si med seboj podelijo odgovore, če želijo.**

Zakaj mislim, da mi je Bog dal te talente?

Pogovorimo se o dobrodelnosti. Ali rad pomagam? Sem radodaren ali me morajo k temu spodbujati drugi? Kakšna dobra dela je opravljal sv. Frančišek? Kakšna dobra dela opravljam sam? Kakšen občutek me preplavi, ko storim dobro delo? Ali darujem z veselim srcem? Plakat z dobrimi lastnostmi, talenti dopolnimo tako, da **poiščemo čim več priložnosti za dobra dela**, ki jih lahko naredimo s pomočjo naših dobrih lastnosti in talentov (zapišemo vse možnosti, kako smo lahko dobrodelni).

Pogovorimo se o zgodovinskih okoliščinah časa v katerem je živel Frančišek. V kakšni družbi živimo sedaj, kako nas zaznamuje? Naredimo primerjavo med našim življenjem in življenjem naših dedkov in babic.

Dejavnost

- Spomnimo se lepega, veselega trenutka v življenju in ga opišemo.
- Dogovorimo se, kakšno dobro delo lahko otroci naredijo doma ali v šoli in ga med tednom opravijo.

- Druge dejavnosti: Animatorji se že vnaprej dogovorijo, da bodo s skupino odšli nekam, kjer bodo naredili dobro delo (obiskali starejše, nudili pomoč,...).
- Spomnimo se družabne igre in jo zaigramo npr.:

Karaoke – vsaka skupina si izbere eno pesem, ki jo bo skupaj pripravila in izvedla po svoji zamisli.

Vodenje slepca: V prostor nastavimo ovire in določimo začetek in konec poti, kamor mora slepec priti. Slepec ima zavezane oči, vodi ga pa samo en član skupine, ki sedi za njim na stolu in ga z besedami vodi do cilja. Pot lahko tudi narišemo.

Kuli v steklenico: Na vrvico navežemo kuli. Vrvico privežemo igralcu okoli pasu tako, da bo kuli na zadnji strani igralca. Soigralec mu z govorjenjem pomaga, da pisalo spravi v steklenico.

Zaključek

Zapojemo pesem: Veselimo zdaj se vsi ali Pesem vesela

3. Vitez in ječa

Cilji

- Doživljajski:** Dobro je imeti sanje, sanje so del mladosti
- Spoznavni:** Kaj pomeni biti vitez
- Dejavnostni:** Ugotoviti, da sodelovanje z Bogom vodi do viteških dejanj

Uvod

Film, 1. dan od 5.5 min dalje, 3 dan do 3.5 min; Šm 3,4 ali odigrano/ prebrano:

Pripovedovalec: Frančišek je odraščal v času vojna. Cesar se je dvignil proti papežu, knez proti kralju, mesto proti mestu, meščan proti plemiču. Tako je bilo tudi v Assisiju. Meščani so se z grofi borili za meščanske pravice. Oblegali so plemiške hiše, mnoge so požgali in videti je bilo, da je poraz plemstva neizogiben. V tej stiski se je plemstvo Assisija obrnilo na starega sovražnika. Perugi so obljubili, da jim bodo priznali gospodstvo nad mestom, če jim priskočijo na pomoč. Tako se je začela vojna med meščani Assisija in vojsko Peruge. Frančišek, ki je kljub zabavam, kljub lahkotnemu življenju, resno sledil svojim sanjam – postati vitez, je dobil priložnost uresničiti svoje sanje.

Nek fant hiti čez polje, hiti v Bernardonejevo hišo in plane v jedilnico. V jedilnici so Peter Bernardone, Pika, Frančišek in služinčad.

Fant: Perugia je napadla Assisi, Perugia je pred vrati, Perugia je napadla Assisi!!!

Na polju se bije boj med Asižani in Peružani. Frančišek se na polju bori, potem pa ga zajamejo.

Pripovedovalec: V boj se je podal tudi Frančišek. A kljub hrabrosti Asižanov, je Perugia v tej vojni zmagala. Mnoge asiške vojake so zajeli in jih odpeljali v ječo. V ječi je Frančišek prebil leto dni.

Frančišek v ječi s sobojevniki. Je veder, se smeji, se zavzeto s sojetniki pogovarja. Tu in tam zakašlja in se še bolj ovije v odejo.

Pripovedovalec: Ves ta čas je Frančišek svoje sojetnike presenečal z vedrostjo, in čeravno ni bilo mnogo povoda za veselje, jih je neprestano spodbujal s svojim petjem in veselim razpoloženjem. Če ga je kdo zaradi tega pokaral, mu je odgovoril:

Frančišek: Ali ne veste, da me čaka velika bodočnost in da bo nekoč ves svet padal pred menoj in se mi klanjal?

Frančišek pride domov. Stopi v jedilnico. Naproti mu prideta oče in mati. Frančišek pokašljeje, mati Pika mu z roko seže na čelo in potipa, če je vročičen.

Pripovedovalec: Kmalu sta Assisi in Perugia sklenili premirje in Frančišek se je smel vrniti domov. Upal je, da bo lahko znova prirejal zabave, užival s prijatelji in se še bolje pripravljaj na to, da bo

nekoč postal slaven vitez. A bolezen, ki ga je skoraj pokopala, ga je potegnila iz vrtinca zabav. Bolan, ležeč na postelji, je v sebi začutil globoko praznino.

Frančišek leži na postelji, skuša jesti in piti, a mu ne gre najbolje. Zasanjano se zazre v daljavo.

Pripovedovalec: Zdravljenje je napredovalo počasi in Frančišku so se zlagoma vračale moči. Začel se je vračati v posvetno življenje, a zdaj ga to življenje ni več razveseljevalo. Sanjaril je o velikih delih, o izrednih pustolovščinah, o viteštvu. Leta so minila, in ponudila se je nova priložnost, da se izkaže v boju in postane vitez. Nek plemič iz Assisija ga je sprejel med svoje viteze in odšli so, da se pridružijo vojski v Apuliji na jugu Italije. Frančiška je navdalo nepopisno veselje. Priskrbel si je bogato viteško opremo, ki pa jo je malo pred odhodom zamenjal za slabo opremo revnega plemiča.

Frančišek z vitezi koraka čez polje.

Pripovedovalec: Vendar se je njegov slaven pohod precej neslavno končal. Nedolgo po odhodu, prispel je do Spoleta, je zbolel za hudo mrzlico in znova pristal na bolniški postelji. Neke noči je v polsnu zaslišal skrivnosten glas.

Frančišek se nemirno premetava v postelji. V polsnu govori pred sebe.

Glas: „Frančišek, kam greš?“

Frančišek: „V boj, da postanem vitez.“

Glas: „Povej mi Frančišek, kdo ti more bolj koristiti: gospodar ali služabnik?“

Frančišek: „Gospodar, zakaj?“

Glas: „Zakaj pa potem zapuščaš gospodarja zaradi služabnika in kneza zaradi vazala?“

Frančišek: „Gospod, kaj pa naj storim?“

Glas: „Pojdi domov, tam boš zvedel, kaj moraš storiti.“

Frančišek s težavo vstane. Nato ga vidimo, kako tava v svoji opremi domov. Spet vstopi v jedilnico.

Pripovedovalec: Frančišek je vzel svojo opremo in se vrnil domov. Ko je ozdravel, je še zmeraj prirejal gostije in se zabaval s prijatelji. Vendar je njegova brezbržnost bila le navidezna. V notranjosti ga je vznemirjal spomin na besede, ki mu jih je v tisti noči govoril Bog.

Prijatelji se v jedilnici zabavajo s Frančiškom. Frančišek se nekoliko na silo zabava z njimi, nato pa vedno bolj stopa v ozadje. Zavleče se v kot, kjer mu postane slabo in omedli, pade na tla. Prijatelji sprva tega ne opazijo. Nato pa Leon in Bernard stopita do njega. Leon ga trese, da bi se zbudil, Frančišek pa se le smehlja, zbudi pa se ne.

Leon: Frančišek, zbudi se, kaj ti je?

Bernard: Nekam čudno se smeji...

Leon: Frančišek, Frančišek.

Ostali na zabavi usmerijo pozornost na Frančiška in ga obstopijo. Nato Frančišek pride k sebi.

Bernard: Hej, Frančišek, kaj se dogaja? Ali se predajaš mislim na ženitev?

Frančišek se nasmehne: Ja, mislim na poroko, ampak nevesta je plemenitejša in lepša kot katerakoli žena, ki jo poznate vi!

Prijatelji se spogledajo.

Nek prijateljprekine zadrego, ki je nastala: Potem pa bo krojač spet imel toliko dela, kot takrat, ko si hotel postati vitez!

Smeh napolni jedilnico. V ozadju dogajanje gleda mama Pika.

Pika in Frančišek se pogovarjata. Frančišek sedi na postelji, Pika ob njem.

Pika: Videla sem, kaj se je zgodilo prejle, na zabavi. Povej mi, kaj se je zgodilo?

Frančišek: Ne vem, kako naj začnem... Torej, ko smo korakali v vojno in sem zbolel za mrzlico, sem slišal glas, ki mi je govoril, naj služim raje gospodarju kot pa služabniku. Ta glas me je poslal domov in mi rekel, da bom doma zvedel, kaj moram storiti. Mislim, da je to bil Božji glas, ki je danes spet govoril, ko sem padel po tleh.

Pika: Veš sedaj, kaj moraš storiti?

Frančišek odkima: Vem pa, da je življenje, ki sem ga živel dosedaj tako pusto in prazno. Vse utrdbe, orožje, draga oblačila, veličastne pojedine, slava, viteštvo... vse to nima nikakršnega pomena.

Pika: Nekoč ti je to pomenilo vse.

Frančišek: Nekoč ... ja ... a to so bili drugačni časi.

Pika: Spreminjaš se, Frančišek, že dalj časa te opazujem.

Frančišek: Vem.

Sporočilo

Frančišek je želel postati vitez. Kdo pa so to vitezi, kakšni so? Vitezi so morali imeti veliko poguma. Pogumni so morali biti v boju, pa tudi sicer v življenju, kajti če si vitez, si vitez 24 ur na dan, vedno moraš biti pripravljen pomagati. V mirnem času je vitez jezdil okrog in iskal prilike, da pomaga kakemu siromaku, kaki ženi ali otroku. Vitezi so morali biti vedno pošten, zvesti, stanoviti, hrabri, skromni, vztrajni, ubogljivi in disciplinirani. Zato, da so lahko rešili druge, so bili pripravljeni dati svoje življenje. Vitez služi drugim in ne gleda na to, kdo so ti. Do vseh je dobrotljiv, do velikih, majhnih, do revnih in bogatih. Je vedno plemenit. Zavetnik vitezov je sv. Jurij, ki goduje aprila.

Frančišek je postal Božji vitez. Bog si želi, da smo njegovi vitezi, da smo se vedno pripravljeni postaviti na stran pravice, da ga častimo in slavimo. Da bi bili Božji vitezi ne potrebujemo svetlečih oklepov. Ko je Frančišek začel pošiljati svoje brate, kot Božje viteze tudi izven meja Italije, jim je takole govoril: »Ljubljeni sinovi, da boste lažje izpolnjevali Božje zapovedi, naj bo med vami mir, sloga in neomejena ljubezen. Nikomur ne zavidajte, to vodi v greh. V stiskah bodite potrpežljivi. Posnemajte Kristusa v uboštvu, pokorščini in čistosti. Jezus se je rodil v uboštvu, živel je kot siromak, učil uboštvu in v njem umrl. Svojemu očetu je bil pokoren od rojstva do smrti na križu. Imejte vedno pred očmi trpljenje Jezusa, to vas bo krepilo in dajalo moči, da boste lahko zanj trpeli.»

Izhodišča za pogovor

Kaj jaz želim postati, kaj so moje sanje?

Kako sprejemam odločitve?

Ali tudi mene sprašuje Bog, komu hočem služiti?

Kako mu odgovarjam v vsakdanjem življenju?

Katera moja dejanja/dela služijo Gospodu/ bližnjemu?

Frančišek je bil ujetnik. V ujetništvu bi se lahko prepustil usodi, malodušju, žalosti, lahko bi preklinjal. Imel pa je možnost, da v tej bedi odkrije Boga in svojo poklicanost. Kaj pomeni beseda ujetnik, ujetost? (omejitev gibanja, ujetost - čustvena, miselna, v čas, v predsodke, v družino, šolo, dejavnosti...) Ali lahko ovire, ujetosti spremenimo v izziv, so lahko pot spreobrnitve?

Dejavnost

Mlajši: Iz tršega papirja si izdelajo ščite in meče. Na ščite napišejo kaj ščiti Božje viteze (naši starši, njihovi nasveti, zapovedi, angeli varuhi, zavetniki). Meč je orodje, ki nam pomaga naprej (naša vztrajnost, potrpežljivost, molitev, zaupanje Bogu).

Starejši:

- Na A4 listu dobijo narisane na levi polovici ščit, na desni pa meč. Dejavnost pa je enaka kot pri mlajših otrocih.
- Napišejo miselni vzorec svojih ujetosti in napišejo molitev izročitve teh vezi Odrešeniku, ki edini lahko odvzame in nosi z nami bremena ujetništva.

Igra:

Otroci se postavijo v krog. Delajo tisto, kar napoveduje voditelj.

Preselimo se med viteze. Nadenimo si oklep, najprej na eno nogo, na drugo nogo, na eno roko, na drugo roko, na trup. Na glavo damo ščit. Lepo pobožajmo svojega konja, ga osedlamo in zajezdimo.

Vzamemo še meč, z njim pomahamo množici ljudi, ki nas navdušeno opazuje in si ga pospravimo za pas. Zdaj smo pripravljeni, lahko začnemo z dirko:

Otroci udarjajo po kolenih, hitreje ko udarjajo, hitreje se konj premika. Na poti pridejo do mostu (voditelj zakliče MOST) in vse se nekajkrat udarijo po prsih. Ko voditelj zakliče BLATO, prenehajo udarjati po kolenih in spuščajo zatohle, cmokajoče zvoke, OVIRO preskočijo, v ovinkih se nagibajo. Ko pridejo na cilj pozdravijo z mečem žensko tribuno. Na koncu zapojejo (na melodijo od »Si že videl kdaj, pingvina piti čaj«):

Bil je vitez mlad, ki je slavil Boga, molil je rotil, da bi pogumen bil

Bratje, sestre, molimo, slavimo z eno roko...

Bil je vitez mlad, ki je slavil Boga, molil je rotil, da bi pogumen bil

Bratje, sestre, molimo, slavimo z eno roko, z drugo roko..., z eno nogo... s celim telesom..

Zaključek

Pesem: Vsi, ki upajo vanj

Odlomek: Jn 5, 1-9 Ozdravljenje v kopeli Betesda.

4. Berač in Gobavec

Cilji

Doživljajski: spoznati in premagovati predsodke v sebi, izkustvo veselja ob tem

Spoznavni: Frančišek sledi svoji poklicanosti in spremeni način življenja

Dejavnostni: Vzpodbuditi k dobrim delom

Uvod

Pripovedovalec: Frančiškovo življenje je bilo vse skozi zelo zaznamovano z uboštvom. Bogat asiški mladenič, ki je imel vsega na pretek, je na svoji poti spreobrnjenja srečeval reveže, do katerih ni ostal ravnodušen. Nekoč je v trgovino v kateri je prodajal blago vstopil berač in ga prosil vbogajme zaradi ljubezni do Boga. Frančišek, ki je bil zatopljen v trgovski posel, ga je preslišal. Nenadoma pa se je, kot da bi se ga dotaknila milost, zavedel, kaj je storil, in se obdolžil velike nevljudnosti. Po sanjah pri Spoletu je Frančišek postal drugačen. Na mesto njegovih dotedanjih prijateljev so stopili reveži. Sprejemal jih je, jih poslušal in jim prirejal gostije. Razmišljal je, kakšno je življenje berača, trudil se je razumeti pomen evangeljskega uboštv. Nekega dne je stopil do očeta s prošnjo da bi šel v Rim na romanje. Zbrano je molil na grobu apostola Petra in upal najti odgovor na vse, kar ga je vznemirjalo. Iz cerkve je prišel pomirjen. Pogledal je okoli sebe.

Berač1: Lepi romar, daj nam ubogajme, saj imaš polno mošnjo.

Frančišek radodarno deli denar.

Berač2: Že dva dni nisem ničesar jedel. Otroke imam doma. *(Moli roko)*

Berač3: Tudi jaz sem lačen.

Berač4: Zebe me. Kako lepo obleko imaš. *(se pogleda po svoji)*

Frančišek: Ničesar več nimam, vse sem razdal. Na, zamenjajva obleki.

Frančišek in berač zamenjata obleki, potem se Frančišek usede mednje in začne beračiti.

Berači se zgražajo: Ho, glej ga zelenca, kruh nam hoče odjedati.

Frančišek se poda nazaj domov.

Pripovedovalec: Frančišek se je vrnil v Assisi še bolj potrj kot prej. Blodil je po poljih vedno bolj zamišljen.

Frančišek: V naravi ima vsaka stvar svoje mesto. Ptčki v zraku, jaz pa? Raztrganci so imeli prav: tujec sem bil med njimi. Kakšna razlika pa je med lepo obleko in capami? Duh je, ki šteje.

Pripovedovalec: Neki večer, ko se je vračal domov, se je nenadoma zdrznil. Zaslišal je zvončkljanje, nasproti mu je prihajal gobavec. Gobavci so se mu od nekdaj studili. Ni prenašal vonja njihovih gnijočih se teles. Obrnil se je, da bi zbežal, pa ga je nekaj zadržalo.

Frančišek zamišljeno: Jezus ni nikdar bežal pred gobavci.

Pripovedovalec: Frančišek je ustavil konja, ga razjahal in v navalu čustev objel in poljubil gobavca. Od tistega dne je Frančišek, mlad veseljak iz Assisija, začel obiskovati bolnišnico za gobavce. Nosil jim je hrano, jih umival in jim prevezoval rane.

Frančišek: Morda pa mi je Bog začrtal tako pot. Skrbel bom za bolnike.

Literatura: Po FiKstopinjah str 42 in 66, ŠM 5, 7 BF 11-13

Sporočilo

Odkar je Frančišek v polsnu slišal glas, ki ga je spraševal, zakaj pušča gospodarja in gre za podložnikom in naročilo: »Vrni se domov in stori, kar ti bo Gospod razodel,« je iskal Božjo voljo zanj. Trudil se je, da bi razumel pomen evangeljskega uboštva. Evangelij pravi »Blagor ubogim,« in » Lažje bo kamela šla skozi šivankino uho kot bogataš v nebeško kraljestvo.« Frančišek je poskusil, kaj pomeni biti reven, kako je beračiti, kako je iztegniti roko in prositi vbogajme. To je prvič storil v Rimu, proč od domačih ljudi, ker ga je zadrževal sram pred tistimi, ki so ga poznali. Frančišek je premagoval sram, ko je odgovarjal na nagibe, naj hodi za Jezusom. Zavestno se je postavljaval v okoliščine v katerih je bil prisiljen, da je o sebi čutil drugače. Ponavadi se bojimo biti drugačni, bojimo se da bi bili videti sveti ali zavezani evangeliju. Toliko stvari, darov lahko v sebi zadušimo zaradi sramu! Povabljeni smo, da premagamo sram, da bomo lahko odprti za vse, kar ponuja življenje.

Podoba berača močno nagovarja. To, da nimamo nič, da si ničesar ne lastimo. Ta podoba nas vabi, da pristopamo k življenju z odprtimi rokami, voljni in pripravljeni sprejemati. Bog je veliki dajalec miloščine. Vse je dar, mi pa lahko odpremo roke za sprejemanje in se v ponižnosti zahvaljujemo. Pravijo, da je Frančišek, ko je okusil beračenje občutil veselje. Ljudje raje dajemo kot sprejemamo. Sprejemanje zahteva ponižnost.

Izhodišča za pogovor

Moj odnos do revežev. Kaj čutim, ko jih srečam, kako ravnam? (Revež ni samo človek, ki na ulici prosi, je človek, ki je prizadet, invalid, gluhi, slepi, ki je izgubil družino, prijatelje, ki se čuti osamljenega, zavrženega. Reveži smo tudi mi, ko se čutimo za več vredne, ko podležemo obsojanju, strahu, vsakič ko delamo razlike, ker ne znamo dovolj ljubiti. Reveži smo tudi takrat, ko si napačno razporedimo svoj čas, ko nas obveznosti toliko okupirajo, da si ne znamo vzeti časa za bližnjega, za sprostitev, za molitev. Pomembno je razlikovati med sočutjem do revežev/prizadetih in pomilovanjem takšnih ljudi. Razumeti moramo, da jim je težko, vendar ne smemo pustiti, da bi nam čustva preprečevala, da bi jim pomagali.)

Kdaj v svojem življenju občutimo sram? Kdaj se zalotimo, da lažemo? Kdaj se širokoustimo, delamo vtis in pozneje ugotovimo, da nismo imeli prav.

Te je sram nastopati, brati berilo, povedati svoje mnenje?

Se ti je kdaj zgodilo, da si želel kaj storiti, pa te je bilo sram, ker si pomislil, kaj bodo drugi rekli, mislili? (Ne išči sodbe/ mnenja pri ljudeh pač pa pri Bogu. Bodi pogumen, Bog te pozna, te sprejema takšnega kot si, te ima rad, ti odpušča.)

Frančišek je zato, da je lahko poljubil gobavca moral premagati gnus, da je postal ubog, premagati sram in se odpovedati udobju.

Kako premagati samega sebe:

- ko te brat jezi, - kadar v trgovini hočeš čokolado, pa je ne dobiš, - da ne greš igrat računalniških igric, ampak raje delati nalogo, - pomagati staršem pri delu v soboto zjutraj, namesto gledati risanke; iti v nedeljo raje k maši, kot gledati TV...

Dejavnost

- Kaj je miloščina zame? Kaj jaz lahko podarim kot miloščino – svoj dar drugemu? Miloščina ≠ samo denar. Če imam preveč igrač, barvic,.. jih lahko delim z drugimi. Odpovem se risanki, igranju igric,... in raje izkoristim čas s sestro, bratom, prijateljem, babico, dedkom. Vsak lahko podari tudi lepo besedo, nasmeh, topel pogled, spodbudo, znanje,...
- Vsak otrok si na papir nariše en del telesa (roke, noge, usta, srce, oči, ušesa). Nanj napiše, kaj lahko s tem delom telesa naredi dobrega za sočloveka in napiše prošnjo Jezusu: »Gospod, naj moje dlani.....ljudem, ki to potrebujejo. / Jezus, naj bodo moje oči za ljudi, ki me potrebujejo.«

Lahko narišejo tudi več delov telesa. Na koncu izberejo, s katerim bodo naslednji teden delali dobro drugim.

Igra - brezdomci

Igralci so v skupinah po 3. Dva tvorita hiško, eden pa počepne in je stanovalec. Glede na število ostaneta eden ali dva brezdomca. Ko voditelj ukaže: "menjajo se hiše", se zamenjajo hiše, stanovalci pa ostanejo na mestih. Ko ukaže: "menjajo se stanovalci", se zamenjajo stanovalci in poiščejo nove hiše. Lahko se menjajo tudi vsi, ali le leva/desna stena.

Na koncu otroke, ki so bili brezdomci, lahko povprašamo, kako so se počutili kot brezdomci.

Zaključek

Molitev z napisanimi prošnjami

5. Samotar

Cilji

Doživljajski: iskati svoje poslanstvo v skupini FO, v župniji in Cerkvi

Spoznavni: spoznati, da Bog kliče vsakega od nas, da popravlja Cerkev (občestvo)

Dejavnostni: oblikovati konkreten sklep, v čem se bodo na naslednjih srečanjih trudili, da bodo srečanja lepša in prijetnejša

Uvod

Scena: Damjanov križ

Pripovedovalec: Frančišek je skrbel za gobavce in ubožce. Z njimi je preživel cele dneve, domov se je vračal vedno bolj poredko in predvsem zato, da bi vzel kaj, kar bi podaril svojim novim tovarišem. Ljudje so ga začeli zasmehovati in oče se je vedno bolj hudoval nanj. Nekoč ga je celo zaklenil na podstrešje. A mati se ga je usmilila, in ko očeta ni bilo doma, izpustila na prostost. Frančišek se je vrnil med svoje ubožce in se zatekal k molitvi v na pol podrto cerkvico svetega Damjana. Tam je na steni visel križ. Jezus upodobljen na tem križu ni bil trpeči, umrli Jezus z zaprtimi očmi pač pa vstali Jezus. Imel je rane, a s pogledom in rokami je blagoslavljal vse naokrog. Pred tem vstalim Kristusom je Frančišek molil:

Frančišek: Molimo te Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu; in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil. Oče naš, oče moj, kaj hočeš, da storim? Kakšna je tvoja volja zame? Rad bi živel kot je Jezus oznanjal, kot je on živel. Pa ne vem kako.

Pripovedovalec: In s srcem je zaslišal je glas:

Glas: Frančišek, Pojdi in popravi mojo cerkev! Saj vidiš, da se podira!

Frančišek (pogleda naokoli in vesel vzklikne): Seveda, Gospod!

Pripovedovalec: Frančišek se je takoj lotil dela. Začel je zbirati kamenje, pesek, apno in zagrabil za zidarsko orodje. Ko je končal z obnovo cerkvice svetega Damjana, se je lotil še cerkve svetega Petra in cerkvice Marije od angela na Porciunkuli. Prav tu je na god svetega Matije zopet zaslišal naročilo evangelija:

Glas: "Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hudobne duhove izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte. Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovi, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico, kajti delavec je vreden svoje hrane."

Frančišek: "To je kar hočem; to je kar iščem, to želim izpolnjevati z vsem svojim srcem!"

Pripovedovalec: Frančišek se je naselil v votlini ob cerkvi svetega Damjana. Tam je dneve in noči prebil v molitvi in postu in se tako vživil v življenje Kristusa, Križanega.

Sporočilo

Šm 6,9 BF 16-19

V času, ko je živel sveti Frančišek je bila Cerkev v precejšnji krizi. Oddaljila se je od bistva, od evangelija. Postala je bogata in zanimale so jo posvetne in materialne stvari bolj kot duhovne. Proti temu so se začela organizirati gibanja laikov in razne sekte z zahtevo, da se Cerkev vrne k uboštvu pracerkve. Ko je bil Frančišek na začetku svoje poti je čutil, da ga Bog kliče, a ni točno vedel kaj je njegova naloga. V tej negotovosti se je zatekel k molitvi pred Križanim in tam zaslišal glas: "Frančišek popravi mojo cerkev!" Na začetku Frančišek ni razumel globljega pomena naročila, zato je fizično začel popravljati cerkev. Kasneje je spoznal, da je njegova naloga v tem, da popelje Cerkev nazaj na prava pota, v okrilje evangelija.

Gospod kliče tudi nas. Mi smo njegova Cerkev, zato je tudi od nas odvisno kakšna je. Odgovorni smo, da čim bolj živimo po Jezusovem nauku.

Izhodišča za pogovor

Kakšno je moje poslanstvo v skupini FO in v župniji? Kaj lahko spremenim, da nam bo lepše?

S kom, v kakšni družbi in kako želim preživljati svoj prosti čas? Poskrbim za usklajeno življenje na telesnem, duševnem in duhovnem področju? Kako konkretno na vsakem področju?

Kaj mi pomeni molitev, kaj je zame duhovno življenje? Kako lahko v družbi v pozitivnem smislu predstavljam Cerkev?

Dejavnost(izberi nekaj od predlaganega)

- Otroci na papir narišejo Damijanov križ in nanj napišejo/ narišejo na kakšen način oni obnavljajo skupino FO, ki je Cerkev v malem. Oblikujejo konkreten sklep, v čem se bodo na naslednjih srečanjih trudili, da bodo srečanja lepša in prijetnejša. Lahko to oblikujejo kot majhen opomnik, ki ga damo v denarnico ali žep.
- Iz revij izrežejo slike, ki ponazarjajo dela s katerimi izpolnjujemo naročilo "Popravi mojo Cerkev". Izrezke nalepijo na plakat in ga doma obesijo v svojo sobi na vidno mesto.
- Animator nariše doma Damjanov križ in ga razreže. Na vsak del napiše delo, ki popravlja Cerkev (pomoč sošolcu, prijaznost, spoštovanje, usmiljenje, odpuščanje, sodelovanje v pevskem zboru, pri ministrantih, pri verouku, molitev, animatorstvo...) Dele sestavljanke skrije. Otroci iščejo zaklad (listke) in sestavijo sestavljanko.
- Na večji plakat narišemo cerkev in jo izrežemo. Nato z olfa nožem izrežemo ven posamezne zidake (toliko kot je udeležencev.) Naluknjano cerkev postavimo na tla, udeleženci pa naj dobijo po 1 zidak, na katerega napišejo kako bodo služili v župniji/ kaj bodo prinašali skupini. Skupaj popravimo cerkev/Cerkev.
- Igra: Otroci se razdelijo v skupine po tri. Eden naj bo Frančišek, druga dva tvorita z rokami cerkev. Frančišek stoji v "cerkvi". Skupine se razvrstijo v krog. Na sredi je voditelj, ki daje ukaze:

-naj se zamenjajo Frančiški ali

- naj se zamenjajo cerkve ali

-naj se zamenjajo vsi.

Ne smejo se zamenjati sosedge. Voditelj ob menjavi skuša zasesti nekomu mesto in tisti postane voditelj.

- Dodatna ideja: Kot skupina sodelujemo pri naslednji nedeljski sveti maši – prepevanje, uvodu,...

Zaključek- molitev

(pripravimo tudi ambient: Damijanov križ, kakšna sveča)

O vzvišeni in veličastni Bog,
razsvetli temine mojega srca.
Daj mi pravo vero, trdno upanje,
popolno ljubezen, globoko ponižnost,
razumnost in spoznanje,
da sem bom držal / držala tvojih zapovedi.
Amen.

Pesem: O Dobri, mogočni Bog

6. Izbira očeta

Cilji

Doživljajski: Spoznati, da imajo naše odločitve posledice

Spoznavni: Odnos do Boga ima prednost pred vsemi človeškimi odnosi

Dejavnostni: Ugotoviti, da ni vseeno kaj izbiramo

Odlomek iz SP: Lk 9,57-62 Rad bi hodil za Jezusom

Iz življenja svetega Frančiška:

Med pripovedovanjem Frančišek in oče Bernardone pantomimično prikažeta dogajanje

Pripovedovalec: Frančišek je popravljal cerkvice okoli Assisija. A za to je potreboval material, apno, kamenje... Tudi za ubožce je potreboval hrano in obleko. Le kje naj vse to dobi? Frančišek se je vračal domov, prodajal očetovo blago in s tako prisluženim denarjem kupoval material. Tudi prositi je začel po mestu. Frančišek, ki je pobegnili iz očetove ječe je vedel, da bo vse to močno razjezilo očeta. Zato se je naselil v skrivno votlino blizu cerkvice svetega Damjana, da ga nihče ne bi mogel odkriti. Tam je v sebi bil boje v strahu, sramu in negotovosti, v razdeljenosti odločitve za Božjo ali očetovo voljo. Vse to se je dogajalo dokler se ni vrnil oče Peter Bernardone s svoje trgovske poti. Ko je ta videl, kaj se dogaja, da je Frančišek uničil ugled družine, je pobesnel. Od Frančiška je zahteval, da se vrne domov in mu vrne ves zapravljeni denar. Frančišek ga ni poslušal. Ostal je skrit v svojem skrivališču, da ga očetovi odposlanci ne bi našli. Nekega dne je nenadna tolažba prevzela vse njegovo bitje. To je bilo neskončno usmiljenje Boga. V sebi je postal gotov, izginil je sram, izginil strah. Ko oče po dolgem iskanju ni našel Frančiška, je odšel k assiškemu škofu, naj mu on uredi zadevo. Škof je dal poklicati Frančiška v svojo rezidenco, k sveti Mariji Veliki.

Pred stolnico stoji množica radovednežev, na stolu sedi škof in pred njim stoji oče Peter. Počasi se približa Frančišek. Ves je shujšan, lačen, razmršen, a gotovega pogleda. Mladci se mu posmehujejo.

Oče Peter (začne vpiti): Kaj si mi storil, vse si zapravil, osramotil si me! Poglej kakšen si! Zahtevam nazaj ves svoj denar, vse imetje, ki si ga zapravil! Če ne, te razdedinim! Nisi več moj otrok!

Frančišek (se začne slačiti in mirno reče): Do sedaj sem Petra Bernardoneja imenoval za očeta. Ker pa nameravam služiti le Bogu, mu vračam denar in ne samo denar, tudi obleko, ki je njegova last. Odslej bom govoril samo še: Oče naš, ki si v nebesih.

Škof stopi h "golemu" Frančišku in ga ogrne s svojim plaščem.

Sporočilo

Oče Bernardone je v Frančiška vlagal vse upe. Videl ga je kot mogočnega viteza in podjetnega trgovca na katerega bo s ponosom kazal. Že sinova sramotna vrnitev iz Spoleta ga je močno ranila. Zdaj pa polne pesti njegovega premoženja razdeljuje med potrebne na cesti. Še huje, začel je prosjačiti. Toda bolj kot vse drugo je bogatega trgovca mučilo dejstvo, da je bil sin globoka frustracija sanj o veličini, ki jih je usmerjal nanj. Oče ni bil sposoben razumeti svojega sina. Frančišek je vedel, da v življenju kot ga je živel prej, ne more biti srečen. Gospod je zanj določil drugačno pot in srečen bo le, če bo hodil po njej.

Človek ne more živeti brez odnosa. Najpomembnejši odnos človeka je odnos z Bogom. Ta odnos je temelj za vse človeške odnose. Otroci ne pripadajo samo svojim staršem, ne starši samo svojim otrokom. Jezus pravi: »Kdor ljubi očeta in mater bolj kot mene, ni mene vreden; kdor ljubi sina ali hčer bolj kot mene, ni mene vreden« (Mt 10,37) (Youcat 374)

Sveti Bonaventura začne biografijo o sv. Frančišku (Legenda Major) s prikazom svetnika, ki trikrat sleče svojo obleko:

ko jo podari ubožnemu vitezu,

ko jo zamenja z najubožnejšim revežem pred baziliko sv. Petra v Rimu in

ko jo pred škofom in meščani Assisija vrne svojemu očetu.

Ta zunanja dejanja nakazujejo njegovo stopnjujoče prizadevanje, da odkrito in iskreno stopi pred Gospoda. Frančišek na Božji klic odgovarja preprosto in neposredno. Evangeljsko spodbudo "sleči starega človeka" udejanji ne da bi se oziral na javno mnenje. Ko se je osvobodil lažnih iluzij v sebi, je lahko stopil nag pred škofa in odgovoril na Božji klic. Golota ima prizvok intimnosti. Psihološka golota je razgaljeno srce. Vsak človek hrepeni po tem daru, po tem, da se lahko nekomu do potankosti razodene. A bojimo se posmeha, nesprejetosti, zato se zapiramo vase. Življenje v Bogu zahteva, da gremo ven iz sebe, zahteva osredotočenje na drugega, podobno kakor nesebično prijateljstvo. Frančiškovo razgaljenje je simbolična poteza razgaljenja njegovega srca.

Izhodišča za pogovor

Pregovor: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.« Zakaj je Bog pomembnejši kot družina?

4. Božja zapoved pravi: "Spoštuj očeta in mater...." Kaj pomeni spoštovati nekoga? Kdaj spoštujemo svoje starše? Je Frančišek spoštoval svoje starše?

Ko se je Frančišek odločil slediti Kristusu, je bil pripravljen sprejeti tudi posledice te svoje odločitve. Kakšne so bile te posledice? Kakšne pa so lahko posledice, kadar mi ne poslušamo svojih staršev? Kdaj jih moramo poslušati, kdaj pa lahko ravnamo drugače? (Vest, zapovedi)

Ko se je Frančišek pred vsemi navzočimi razgalil ni razkril le telesne golote. Kaj je s tem dejanjem pokazal ljudem? Kako pa ti razkrivaš svojo notranjost? Jo odkrivaš vsem, imaš zaupnega prijatelja? Zakaj?

Dejavnost

Velika igra - zgradimo samostan

Pripomočki: karton, stoli, mize, papir, škarje, barvice, posodice, cimeti, česen, risbe lonca, krožniki, smokiji ali bomboni ali druga hrana, preveze za oči, listki z igro od pike do pike, listki z molitvijo, žoge, dve posodi (»koša«), (lego)kocke.

Frančišek se je odločal med tem, kar je čutil, da je Božja volja in med voljo svojega očeta. Tudi mi se težko odločimo za Boga, včasih so nam bolj blizu posvetne stvari. Slediti Božji volji ni najlažja pot in težko je izbirati med različnimi možnostmi. Ko se odločamo za pot, ne vemo, katera nas bo pripeljala do zelenega cilja. Pri tej delavnici bodo otroci šli skozi različne dejavnosti, ki jih lahko izvedejo na dva načina, vendar le en prinese točko – surovino za gradnjo samostana. Otrokom ne povemo, katera možnost jim bo prinesla točko.

Na enem delu sobe je prostor za gradnjo samostana. Surovine za gradnjo so: karton, papir, stoli, mize, škarje, samolepilni trak, barvice ... Ena točka pomeni eno surovino pri gradnji samostana.

Vsak otrok ima v sobi »svoj prostor«, na katerem so »njegove« potrebščine za izvajanje dejavnosti. Otroci si pri posamezni dejavnosti lahko prislužijo eno točko, če izbere »pravi« način izvedbe. Ne povemo, katera odločitev vodi do točke. Po zaključeni dejavnosti otroci, ki si prislužijo točko, dobijo eno surovino. Zadnjih 10 minut delavnice iz pridobljenih surovin zgradijo samostan. Skupina skupaj gradi en samostan.

1. dejavnost: Kaj bi dali v lonec?

Za vsakega otroka v skupini pripravimo dve posodici: v eni je cimet, v drugi česen. Pred otrokom je list, na katerem je narisani lonec. Otroci izbere začimbo in jo položijo na lonec. Če izbere česen, si prislužijo točko in dobi surovino. Razložimo zakaj.

Razlaga: Tudi tisto, kar manj diši, je v pravi kombinaciji dobro.

2. dejavnost: hranjenje.

Pred vsakim otrokom je krožnik, na njem bombon ali smoki ... in žlica. Možnost A: hrano vzame z roko. Možnost B: otrok poje hrano z žlico. Točko (surovino) prinese možnost B.

Razlaga: So trenutki, ko se moramo v življenju obnašati po bontonu in kulturno je, da se hranimo s priborom.

3. dejavnost: poligon.

Iz stolov sestavimo poligon (ne sme biti prezahteven, da ga otrok z zavezanimi očmi lahko premaga brez pomoči). Otrokom podamo dve možnosti: A – poligon premaga z zavezanimi očmi in B – oči ima odprte. Otroci gredo drug za drugim skozi poligon. Točko si prisluži tisti, ki izbere možnost A (zavezane oči). Animator si zabeleži, kdo je šel skozi poligon z zavezanimi očmi in na koncu dejavnosti razglasi, kdo si je prislužil točko in podeli surovine.

Razlaga: Lažja pot ni zmeraj prava pot.

4. dejavnost: Kaj bi raje izbral?

Pred otrokom sta dva lista, izbrati mora enega. Na enem je igra od pike do pike, pri kateri se po številkah pike povezuje med seboj, na drugem listku piše: zmoli molitev Sveti angel za svojega prijatelja. Otrok izbere listek in opravi dejavnost. Točko (surovino) si prisluži tisti, ki izbere listek z molitvijo.

Razlaga: Med podobnimi možnostmi se odločamo vsako nedeljo. Včasih se težko odrečemo gledanju risank in se odpravimo k maši, vendar je prav, da to storimo.

5. dejavnost: metanje žoge.

Otroci so v ravni vrsti, vsak ima v rokah žogo (zmečkan list papirja), pred njimi sta dve posodi – ena bližje kot druga. Če otrok vrže v posodo, ki mu je bolj oddaljena, si prisluži točko.

Razlaga: Za boljši rezultat, se moreš bolj potruditi.

6. dejavnost: zgradimo stolp.

Vsak otrok dobi 5 kock. Otrokom naročimo: zgradite čim višji stolp. Če je potrebno, jih spodbudimo in jim damo idejo, da bodo najvišji stolp lahko zgradili, če bodo vsi skupaj gradili enega. Ko skupaj zgradijo stolp, jim povemo, da lahko kocke uporabijo pri gradnji samostana.

Razlaga: Skupaj lahko dosežemo veliko.

Po zaključenih dejavnostih napoči čas gradnje samostana.

Zaključek

VSEMOGOČNI – VODNIK

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš,
in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha
Mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljene Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa
in le po tvoji milosti priti k tebi, Navišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov. Amen.

7. Prvi tovariši

Cilji

Doživljajski: spoznati kaj pomeni "zapustiti svet"

Spoznavni: spoznati kako nastajajo redovne skupnosti

Dejavnosti: za dobre odnose je potrebno skrbeti

IDEJA: Na srečanje povabimo nekoga izmed redovnikov ali redovnic. Prosimo ga, da predstavi življenje v samostanu/skupnosti.

Uvod

Svetopisemski odlomek: Jezus prvič napove svojo smrt in vstajenje (Mt 16,21-26)

21 Od takrat je Jezus začel svojim učencem kazati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in biti tretji dan obujen. 22 Peter pa ga je vzel k sebi in ga začel grajati: »Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!« 23 On pa se je obrnil in rekel Petru: »Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško.« 24 Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. 25 Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel. 26 Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?

Zgodba

Medtem, ko pripovedovalec govori, Frančišek pantomimično igra.

Pripovedovalec: Frančišek je po tistem, ko je spoznal, da želi živeti kot ubog in je očetu vrnil denar in obleko, priživel nekaj mesecev kot puščavnik. A Gospodov Duh ga je vodil dalje. Tako se je Frančišek začel spraševati in razmišljati: "Zakaj sem še vedno tu? Ali me je sram pokazati se ljudem? Kako sem neumen! S tem, da sem izbral uboštvo, sem postal svoboden. Zdaj sem srečen, pa se skrivam. To nima smisla! Kristusa ni bilo sram revno živeti med ljudmi... Tu je vse preveč lahko... Vrniti se moram v Assisi, kjer ljudje trgujejo in se trudijo, da bi prišli do bogatstva. Njim moram povedati, kaj je prava sreča." Takih misli se je Frančišek napotil v svoj rodni kraj. Tam je pridigal in oznanjal polnost evangelija, mir in pokoro. Njegove besede niso bile lahkotne ampak polne Svetega Duha. Ljudje so spoznali, da se je Frančišek spremenil. Njegova beseda je ganila Assižane in mnogi so se začeli spreobračati. Nekega večera je obiskal svoje nekdanje veseljaške prijatelje.

Frančišek (prosi hrano): Za Kristusove ubožce...kar morete...a v Božjem imenu.

Bernard: Frančišek izvoli, na, jej, pa še svojim novim prijateljem nesi. Tako lepo skrbiš za te gobavce!

Frančišek: Hvala Bernard, vrnem se k svetemu Damjanu.

Bernard: Frančišek, počakaj! Sit sem tega življenja, na tvojem obrazu pa sije sreča. S teboj hočem, dovoli Frančišek, da grem s teboj.

Frančišek in Bernard se objameta in odideta.

Peter: Počakajta, tudi jaz želim z vama.

Frančišek: Peter Cattani..., pridi, gremo!

Peter: Kaj morava storiti?

Frančišek. (*Odpre Sveto pismo*): Poglejmo v evangelij. Takole piše: "Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj vse, kar imaš, ter razdeli ubogim in imel boš zaklad v nebesih."

(Zapre Sveto pismo in ga zopet odpre.) »Na pot ne nosite ničesar.«

(Še tretjič odpre Sv. Pismo) »Kdor hoče hoditi za menoj, naj se odpove samemu sebi.«

Bernard: Vse naj razdava?

Pripovedovalec: Naslednje jutro sta na sejmu v Assisiju Bernard da Quintavalle in Peter Cattani s Frančiškovo pomočjo delila svoje imetje. Med ljudmi, ki so se prerivali med seboj se je pojavil tudi neki duhovnik, po imenu Silvester, od katerega je Frančišek kupil kamenje za popravilo cerkve Sv. Damjana.

Silvester: Frančišek, premalo si mi plačal tisto kamenje, ki si ga kupil od mene.

Frančišek (*gre k Bernardu, seže v mošnjo in da denar Silvestru*): Ali ste sedaj izplačani, gospod duhovik?

Silvester: Da brat, popolnoma sem izplačan.

Silvester se osramočen umakne. Usede se v kot na tla in z glavo med nogami premišljuje. Ostali ljudje odidejo.

Peter: Lepa zahvala... Ti ljudje! Še zahvalil se ni noben. Ne vem, čemu je služilo vse to!

Silvester (*se dvigne, odvrže kovance*): Ne vem, kaj bi s tem... Tudi jaz se vam pridružim!

Frančišek: Prijatelji... služilo... in še kako! Tudi Silvester je naš brat!

Sporočilo

Prijatelji s katerimi je Frančišek preživel viharna mlada leta so v njem odkrili nekaj novega. Nekaj, kar jih je tako globoko nagovorilo, da so razdali svoje imetje in mu sledili. Zakaj? Frančiškovo spreobrnjenje in začetek njegove karizme je povezano z Božjim navdihom. Njegovo radikalno življenje je pri drugih prižgalo ogenj Duha, da so se mu pridružili.

Tudi mnogim drugim svetnikom so sledili ljudje. Nastale so redovne skupnosti tako moške kot ženske. Delni seznam cerkvenih redov: (moški redovi) Avguštinci, Benediktinci, Cistercijani, Dominikanci, Frančiškani, Ivanovci, Jezuiti, Kapucini, Karmeličani, Kartuzijani, Klaretinci, Križniki (Nemški viteški red), Lazaristi, Maltežani (Malteški viteški red), Minoriti, Misijonarji ljubezni, Pavlinci, Premonstratenci, Salezijanci, Serviti, Templarji, Trapisti, (ženski redovi) Avguštinke, Benediktinke, Celestinke, Dominikanke, Frančiškanke Brezmadežnega spočetja, Frančiškanke Marijine misijonarke, Hčere Marije Pomočnice, Karmeličanke, Klarise (Red ubogih sester sv. Klare), Magdalenke, Manjše sestre Marije Brezmadežne, Marijine sestre Čudodelne svetinje, Misijonarke ljubezni, Sestre križniškega reda, Skupnost Loyola, Notredamke, Šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja, Uršulinke, Usmiljenke, Usmiljene sestre sv. Križa, (Svetne ustanove) Don Boskove prostovoljke, Družina Kristusa Odrešenika, Mala Frančiškova družina, Frančiškov svetni red.

Kardinal dr. Franc Rode je takole zapisal: "Kjer je svetost, tam so poklici. *Po čem se prepozna svetost? To se čuti že od daleč. Pri redovnikih in redovnicah takoj vidiš, ali je človek predan. Predanost pomeni: ta človek je že svoboden, že ni več v skrbeh zase, že ne živi zase, se ne muči sam s seboj. Že je prešel v kraljestvo svobode, je že z Bogom, Bog ga je osvobodil in ga napolnil z notranjim mirom in radostjo. Svetost je v tem: »Kdor izgubi svoje življenje ... ga bo našel« (Mt 16,25).*"
Frančišek v svojem potrjenem vodilu takole razloži, kako je potrebno razumeti "zapustiti svet":
"Svarim pa in opominjam v Gospodu Jezusu Kristusu, naj se bratje varujejo vsake prevzetnosti, prazne častihlepnosti, nevoščljivosti, lakomnosti, skrbi in prizadevanja za ta svet., opravljanja in godrnjanja." Zapustiti svet pomeni zapustiti vse kar ni evangelijsko.

Izhodišča za pogovor

Kaj v življenju vsi iščemo, čemu sledimo, kaj si želimo? (Ljubezen, dolgo, večno življenje, srečo, varnost, zavetje, bližino)

Kje to iščemo?

Kje so to iskali Frančišek in njegovi prijatelji in kje so našli?

Ko se sprašujem zakaj in čemu živim, kje in pri kom iščem odgovore? So nam svetniki lahko zgled? Nam odgovor lahko da Sveto pismo, evangelij?

V katerih skupnostih živimo? (Družina, šola, župnijsko občestvo, športni krožek...) Kako in kakšne odnose živimo v teh skupnostih?

Se kdaj vprašaš v kakšno življensko skupnost te Bog kliče? (v zakon, samskost, v redovništvo?)

Kako si predstavljaš življenje v samostanu?

Dejavnost

Mlajši:

- Skupaj narišejo na plakat samostan, družinsko hišo, cerkev in župnišče in napišejo kdo notri živi. Pogovorimo se o tem, kdo mora poskrbeti za urejenost teh hiš in za dobro počutje v njih.

Igra- beg iz piratskega ujetništva (Gunther)

Pripomočki: vrv (debelejša, daljša – cca. 10 m)

Razdelimo se v dve skupini, pirate in njihove ujetnike. Vsaka skupina naj šteje najmanj šest igralcev. Pirati se v začetku postavijo v krog in se primejo za vrv. V to »vrvično ječo« zajamejo ujetnike, ki nato poskušajo čim prej pobegniti iz kroga. Pirati pa smejo to preprečevati samo z dviganjem in spuščanjem vrvi. V drugem krogu skupini zamenjata vlogi.

Starejši

- Vsak si izmed spodaj naštetih lastnosti izbere eno, jo razloži in pove zakaj ruši odnose med ljudmi. prevzetnost, častihlepnost, nevoščljivost, lakomnost, opravljanje in godrnjanje

- Našteti besede, ki so prva asociacija na besedno zvezo »dobra družba, dobri prijatelji« in napisati spis/pesem, ki vključuje te besede.

Zaključek

Pesem:

Svet mora biti lepši, skupaj ga gradimo,
roke si podajmo, vzcvete naj ljubezen!

Življenje bo tem lepše, vsi bomo srečnejši,
če med nami bodo bratstvo, mir, ljubezen!

Resnica naj preveva misli in besede,
Želje in dejanja vodi naj ljubezen

8. V Rim k papežu

Cilji

Doživljajski: spoznati, da se z grehom izločimo iz občestva in da usmiljeni Oče želi, da greh spoznamo, se pokesamo in pridemo nazaj v njegovo ljubeče naročje.

Spoznavni: Frančišek je želel ostati zvest Cerkvi, zato je želel, da papež potrdi vodilo bratov in njihov način življenja po evangeliju

Dejavnostni: spoznati povezanost s Cerkvijo

Uvod

Odlomek iz svetega pisma: Apd 17, 16-31

Pavel v Atenah

16 Ko je Pavel v Atenah čakal nanju, ga je v dno duše prizadelo,* ker je videl, kako je mesto polno malikov. 17 Pogovarjal se je z Judi in z bogaboječimi v shodnici, pa tudi s tistimi, ki jih je vsak dan po naključju srečeval na trgu. 18 Tudi nekaj epikurejskih in stoiških filozofov je razpravljalo z njim. Eni so govorili: »Le kaj bi neki rad povedal ta kvasač?« Drugi pa: »Verjetno je glasnik kakih tujih božanstev.« Oznanjal je namreč evangelij o Jezusu in o vstajenju. 19 Vzeli so ga s sabo in odpeljali na Areopag ter vprašali: »Ali bi lahko izvedeli, kakšen je ta novi nauk, ki ga oznanjaš? 20 To, kar prinašaš, zveni nekam čudno našim ušesom. Zato bi radi spoznali, kaj to pomeni.« 21 Vsi Atenci in tujci, ki živijo med njimi, namreč ne poznajo večjega užitka kakor pripovedovati ali poslušati zadnje novice.

22 Tedaj je Pavel stopil na sredo Areopaga in spregovoril: »Možje Atenci! Po vsem, kar vidim, ste zelo pobožni. 23 Sprehajal sem se po vašem mestu in si ogledoval vaše svetinje. Ob tem sem opazil tudi oltar z napisom »Nepoznanemu bogu«. Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam. 24 Bog, ki je ustvaril vesolje in vse, kar je v njem, on, ki je neba in zemlje gospodar, ne domuje v svetiščih, ki jih je zgradila človeška roka. 25 Njemu sploh ni potrebno, da bi mu stregle človeške roke, temveč sam vsem daje življenje in dihanje in vse. 26 Iz enega* je ustvaril ves človeški rod, da bi napolnil vse obličje zemlje in ljudem odmeril čase in meje bivanja, 27 da bi Boga iskali in se morda do njega dotipali in ga našli, saj ni daleč od nikogar izmed nas. 28 Zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo. Ali kakor so povedali nekateri od vaših pesnikov:

›... saj smo po rodu iz njega.«

29 Ker smo torej Božjega rodu, ne smemo misliti, da je božanstvo nekaj, kar je podobno zlatu ali srebru ali kamnu, ki sta ga izoblikovali človeška umetnost in domiselnost. 30 Bog je zatisnil oči nad časi, ko so ljudje taval v nevednosti; zdaj pa naroča, naj se vsepovsod vsi spreobrnejo. 31 Zakaj določil je dan, ko bo vesoljnemu svetu pravično sodil po možu, ki ga je za to izbral in pred vsemi potrdil tako, da ga je obudil od mrtvih.«

Zgodba

Pripovedovalec: V tistem času je skoraj povsod ugasnila ljubezen do Boga. Zdelo se je, da je tako prevladalo telesno poželenje, poželenje oči in napuh življenja, kakor, da bi bil tem trem hudobijam vdan popolnoma ves svet. Nekateri ljudje so živeli v revščini in bedi, drugi so hlepli po bogastvu in razkošju. Tudi duhovščina je bila med njimi in Cerkev je bila, kot da se podira. Frančišek pa je dobil še nove brate. In ko jih je bilo osem jih je poklical k sebi in jim rekel:

Frančišek: Pojdite, predragi, po dva in dva na vse konce sveta in ljudem oznanjajte mir in pokoro za odpuščanje grehov. Bodite potrpežljivi in prepričani, da bo Gospod izpolnil svoj načrt in obljubo. *(Frančišek blagoslovi brate. Po dva in dva se primeta za roke, se zavrtita in odideta v izbrano smer.)*

Pripovedovalec: V veselju, prepevajoč pobožne pesmi so hodili po dva in dva iz kraja v kraj in oznanjali pot pokore. Mnogi so jih imeli za goljufe in norce in jih niso hoteli sprejemati pod streho, ker so se bali, da jim ne bi pokradli njihove lastnine. Spet drugi so jih spoštljivo poslušali in se spreobrnili. Prvim bratom so se pridružili še novi. Ko jih je bilo dvanajst jim je rekel:

Frančišek: Bratje vidim, da hoče Bog milostno pomnožiti našo skupnost. Pojdemo, povejmo papežu, kaj je Gospod po nas začel delati, da bomo po njegovi zapovedi in volji nadaljevali, kar smo začeli. Če nam da papež blagoslov, nam bodo tudi ljudje in duhovniki bolj zaupali.

Pripovedovalec: Bratje so odšli na pot. Hvalili in molili so Boga. Gospod pa jim je vedno pripravljaval prenočišče in jim dajal, kar so potrebovali. Ko so prišli v Rim so tam srečali Asiškega škofa. Ker ni vedel, zakaj so bratje v Rimu se je vznemiril.

Assiški škof: Frančišek, zakaj si tu? Ne boš več oznanjal Božje besede v Assisiju?

Frančišek: Radi bi k papežu, da mu povemo, kaj Gospod po nas dela, da nas blagoslovi in potrdi naš način življenja. Tako bomo lahko po vsem svetu oznanjali evangelij.

Assiški škof: Pomagal vam bom. Poznam kardinala Janeza od svetega Pavla. On vas bo povedel do papeža.

Pripovedovalec: Kardinal Janez od svetega Pavla je brate sprejel z velikim spoštovanjem in ljubeznijo, se z njimi pogovoril, nato pa šel k papežu.

Kardinal Janez: Svetost, našel sem moža izjemnih kreposti, ki hoče živeti po svetem evangeliju in se v vsem držati evangeljskih popolnosti. Prepričan sem, da hoče Gospod po njem prenoviti vero svete Cerkve.

Papež: Naj pridejo. Želim jih videti. *(Bratje pridejo pred papeža, se poklonijo in pokleknejo)*

Pripovedovalec: Papež Inocencij III se je spomnil prikazni, ki jo je videl v sanjah. Cerkev svetega Janeza v Lateranu se je hotela porušiti, pa jo je neki pobožen, majhen in zaničevan mož podpiral s svojimi pleči. Ko se je zbudil je bil čisto iz sebe in preplašen. Premišljeval je, kaj to pomeni. Sedaj, ko je imel te može pred očmi in je videl kako so goreči v Božji službi je začel govoriti sam pri sebi: »V resnici, ta je tisti pobožni in sveti mož, ki bo Božjo Cerkev povzdignil in podprl.«

Papež: Pojdite z Bogom bratje, kakor vas bo on blagovolil navdihniti, pridigajte vsem pokoro. A vaše življenje se nam zdi pretrdo, čeprav smo prepričani, da ste vi tako goreči, da o vas ne moremo dvomiti. Živeti brez lastnine? Skrbi nas za tiste, ki vam bodo sledili.

Frančišek: Svetost, če je dal Bog dobrine grešnikom iz ljubezni do njegovih otrok, koliko bolj jih bo dal evangeljskim možem.

Papež (objame Frančiška): V resnici, ta je tisti pobožni mož, ki bo Božjo Cerkev povzdignil in podprl.

Pripovedovalec: Ko so tako Frančišku vse dovolili, se je ta zahvalil Bogu. Nato je papežu kleče, ponižno in pobožno obljubil pokorščino in spoštovanje. Ostali bratje pa so po naročilu gospoda papeža prav tako obljubili blaženemu Frančišku pokorščino in spoštovanje.

Sporočilo

Sveti Frančišek je dobro poznal človeško naravo in njeno šibkost, zato je svoje brate pošiljal po svetu po dva in dva, da so lažje oznanjali Kristusa in njegovo veselo oznanilo. Bratje so bili drug drugemu velika opora in dober zgled v težkih časih dvanajstega in trinajstega stoletja. Toda ali so danes časi kaj drugačni? Znanost in tehnika sta ljudem skozi stoletja v mnogočem olajšala življenje na tem svetu. Človeška narava pa se v tem času ni prav nič spremenila. Vsakdo se mora sam v popolni svobodi odločiti, kaj bo naredil s svojim življenjem, s svojo osebnostjo. Po krstu smo postali Božji otroci in se s krstnimi obljubami odpovedali hudemu duhu in grehu ter obljubili, da bomo živeli v svobodi Božjih otrok (ali pa so to v našem imenu storili starši). To je odločitev za dobro, za ljubezen, za Boga.

S krstom smo prejeli Božje življenje, postali smo eno s Kristusom in del Cerkve. Pavel je Atencem rekel o Bogu: Zakaj v njem živimo, se giblamo in smo. Ali kakor so povedali nekateri od vaših pesnikov: ›... saj smo po rodu iz njega.‹ V občestvu z Bogom, ki je troedin, v katerem so tri Božje osebe, smo po krstu tudi mi. V Bogu živimo, se giblamo in smo. Vključeni smo v občestvo Boga, ki je Ljubezen, vključeni v Kristusovo telo, ki je Cerkev. Z grehom ranimo odnos z Bogom in med seboj, se izločimo iz ljubeče enosti. Bog pa je usmiljen in želi, da greh spoznamo, se pokesamo in pridemo nazaj v njegovo ljubeče naročje. Da pridobimo nazaj mirne ljubeče medsebojne odnose. Kot je Bog usmiljen do nas, moramo biti tudi mi usmiljeni drug do drugega, si odpuščati in skrbeti za medsebojno spoštovanje in ljubezen. Vse to je oznanjal tudi sveti Frančišek s svojimi brati. Želel je ostati v Kristusovem telesu Cerkvi, zato je šel k papežu po blagoslov in potrditev načina življenja. Zato je oznanjal pokoro in spreobrnjenje, saj je želel za vse ljudi zveličanje. Še nekaj o spreobrnjenju, pokori in postu.:

Iz Youcata (226): Krst nas sicer iztrga iz oblasti greha in smrti ter nas prestavi v novo življenje Božjih otrok, toda ne osvobodi nas od človeških slabosti in nagnjenja h grehu. Zato potrebujemo prostor, kjer se lahko vedno znova spravimo z Bogom. To je spoved. Bog je usmiljen, ničesar si ne želi bolj srčno, kot da se potegujemo za njegovo usmiljenje. Kdor se spove, obrne nov, bel list v knjigi svojega življenja.

Pokora je popravilo škode za storjeno krivico. Pokora se ne sme zgoditi le v glavi, temveč se mora pokazati v dejanjih ljubezni in delu za druge. Tudi ko molimo, se postimo in revne duhovno ter materialno podpiramo, delamo pokoro. (KKC 1434-1439)

Pokoro pogosto napačno razumemo. Nobene zveze nima z obtoževanjem samega sebe in skrupoloznostjo (duhovna bolezen - pretirano natančen in strog človek glede moralnosti svojega ravnanja). Pokora ni tuhtanje o tem, kako slab človek sem. Pokora nas osvobaja in opogumlja, da začnemo znova. (YOUCAT 230)

Post ima lahko več pomenov. Lahko je »pozornost«, ki jo želimo izraziti Bogu Npr. lakota, ki spremlja post me opominja na Božjo navzočnost. Lahko ima značaj »spokornosti« kadar želim z njim pokazati svojo skesanost nad lastno grešnostjo in z njim zadostiti za žalitve, ki so posledica greha. Lahko je »pripomoček« pri premišljevanju Jezusovega trpljenja ali človeške grešnosti. Lahko je »trening« na področju prehrane. Post lahko koristi tudi drugim. Npr. prihranek zaradi odpovedovanja namenimo dobroti. Ker je pravi post duhovno dogajanje in če ga namenimo drugi osebi ima učinek na druge ljudi podobno kot molitev. (prim Marjan Turnšek, Ognjišče 2/2016)

Izhodišča za pogovor

Do 3. razreda:

Kako se počutiš, ko narediš nekaj slabega?

Ali se opravičiš, popraviš škodo?

Starejši:

Kaj je spoved?

Kaj vam pomeni spoved?

Kako, kdaj se postite?

Skupna vprašanja:

Kdaj, kako oznanjate otroci/mladi Kristusa? V trikraljevski akciji hodite skupaj trije/štirje. Kako bi se počutili, če bi hodili naokrog sami?

Dejavnost

- Iz kock/ kartona/lego kock naredite cerkev, ki jo podpira mož, da se ne bi zrušila.
- Na list napiši kaj bi vprašal papeža, če bi se z njim srečal na štiri oči.
- Iz plastelina ali dasmase animator oblikuje cerkev. Počaka, da si jo vsi ogledajo. Nato pa jo razkosa na manjše koščke. Vsak dobi en košček dasmase/plastelina iz te cerkvi, ki jo je animator prej razkosal. Skupaj nazaj oblikujemo cerkev. Vsak prispeva en delček.
POMEN: Razkosanje cerkvice ponazarja storjen greh, ki uniči lepoto naše duše. Greh slabi

naše odnose in krha skupnost. Popravilo cerkvice ponazarja spoved in trud, ki ponovno gradita naše odnose in popravljata škodo, ki jo je storil greh.

Igra: AH-TAKO-TAKO

Kdo se v tej zmedljivi igri ne bi zmedel?

Skupina se postavi v krog. »Janez« začne in zakliče »AH« in da roko čez glavo. Glede na to, da v katero stran kažejo prsti roke – npr. na desno stran, kjer je »Mojca«, ali na levo, kjer je »Urša«. Oseba, kamor kažejo prsti, odgovarja »tako« in da dlan pred vrat. V smeri, ki jo kažejo prsti je na vrsti sosed, ki reče »KO« in pri tem pokaže na kateregakoli člana v skupini. Izbran/a posameznik/ca se mora odločiti ali bo pričela od začetka z »AH«, ali se bo branila z »NE«; obe roki prekriža na prsih in povelje vrača nazaj.

Igra mora potekati čim hitreje. Kdor naredi napako – npr. napačno kretnjo, napačno besedo, mora krog zapustiti in sme takoj ovirati in motiti ostale z medklici.

Zaključek

Molitev (npr. Zdrava Marija) za papeža, škofo in duhovnike.

9. Jaslice in evharistija

Cilji

Doživljajski: čudenje nad ponižnostjo Boga

Spoznavni: spoznati kaj je evharistija pomenila sv **Frančišku in kaj pomeni nam**

Dejavnostni: spoznati pomen kruha, darovanja

Uvod

Molitev:

Otroci stojijo v krogu. Ko se umirijo, naj zaprejo oči.

Otroke počasi povabimo:

- Pomisli na vsemogočnega, večnega Boga, stvarnika nebes in zemlje, vidnih in nevidnih stvari. Pomisli na vse kar je ustvaril gore, vode, reke, morje, gozdove, človeka, ribe, ptice....
- Ko nekaj časa premišljuješ o njem se v mislih zahvali za stvari, ki jih je ustvaril.
- Sedaj se ozri na malo Dete v jaslicah, ki je Bog, Odrešenik. Pomisli na življenjsko pot Jezusa, na njegovo otroštvo, na njegov krst, oznanjevanje, čudeže, na postavitvev evharistije, na trpljenje, smrt in vstajenje. Pomisli na hostijo, Telo Jezusa Kristusa, ki si ga prejel pri obhajilu. Sedaj se za vse to v mislih zahvali.

Molitev zaključimo: Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Kakor...

Zgodba:

Pripovedovalec: Vse krajši mrzli decembrski dnevi so naznanjali konec leta. Hribovita področja Apeninskega polotoka so počivala v snegu. Tudi mestece Greccio (Grečo), v katerem se je tisti čas mudil Frančišek. Obiskal je namreč starega prijatelja, premožnega, globoko vernega Janeza Vellita. Bližal se je božič in Frančišek je premišljeval, kako bi tisti božič, ki ga je doživel v Sveti deželi, v Betlehemu, približal tudi drugim ljudem. Obrnil se je na prijatelja Janeza:

Frančišek: Janez, Gospod mi je navdihnil čudovito zamisel. Poglej: na tvojem posestvu je ob vznožju vzpetine majhna votlina. V njej si želim letos praznovati božič.

Janez (začudeno): Frančišek, ne razumem kaj hočeš storiti?

Frančišek: Želim skupaj s svojimi brati in vsemi ljudmi tu naokoli obhajati takšen božič, kakršen je bil takrat, ko se je rodil naš Gospod Jezus. Rad bi, da bi tvoja votlina postala takšna, kot je bil betlehemske hlevček. Zato vanjo nastelji slamo, notri pa pripelji osla in vola, da bosta s sapo grela Jezusa.

Janez (navdušeno): Kako lepo! Nepozabno bo!

Pripovedovalec: Napočil je sveti večer. Janez je skupaj s hlapci pripravil votlino: Nastlali so slamo, privedli osla in vola, na sredo pa so postavili jasli, ki so služile za oltar. Tako kot se je Jezus nekoč rodil v jaslih, naj bi to noč stopil vanje med sveto mašo pod podobo kruha.

Kmalu so od vsepovsod začeli prihajati ljudje z baklami v rokah in seveda tudi Frančiškovi bratje. S pesmimi in hvalospevi so slavili Jezusovo rojstvo. Brat Leon je v mašnem plašču pristopil k jaslim in začela se je slovesna polnočnica. Evangelij o Jezusovem rojstvu je bral Frančišek, ki je opravljal službo diakona. Potem je poln Božjega duha spregovoril zbranim o bornem, a veličastnem rojstvu našega odrešenika.

In glej čudež: Janez je v slami zagledal malo dete, kakor da bi spalo. Tedaj je pristopil Frančišek in dojenčka ljubeče vzel v naročje. In dete se je prebudilo.

Janez: Čudež! Vem kaj pomeni: Jezus je bil v srcu mnogih ljudi mrtev ali je vsaj dremal, brat Frančišek pa ga je z zgledom in besedo zopet prebudil.

Pripovedovalec: Pozno se je končala ta sveta božična noč. Ljudje so se polni veselja vračali na svoje domove. Kmalu so na tem mestu postavili cerkvico in v njej je še danes votlina, v kateri se je zgodil božični čudež.

Sporočilo

Sveti Frančišek, je s svojim življenjem in gorečim pridiganjem navduševal ljudi. Mnogi so mu sledili. Tudi prebivalci gorske vasice Greccio, ki so tako prevzeto živeli v Frančiškovem duhu, da so oblikovali skupnost molitve in evangeljske gorečnosti. Med temi ljudmi, v gorski vasici, ki leži v južnem delu Italijanskih Apeninov, v Rietski dolini, se je začela zgodovina jasličarstva.

Frančišek je prav tam želel podoživeti Jezusovo rojstvo. Možu po imenu Janez je Frančišek naročil naj pripravi jasli. Želel je namreč na lastne oči videti, kakšno pomanjkanje je Jezus trpel že kot otrok, kako je bil položen v jasli in kako je ležal ob volu in oslu. Frančišek nas tudi v svojih Opominih vabi, naj premišljujemo ponižnost vsemogočnega Boga, ki se približa človeku s tem, da postane človek, spočet v telesu Device, rojen kot ubogo Dete položeno v jasli.

(FOpom 16-17.18.22):

Glejte vsak dan se poniža, prav tako kot takrat, ko je s kraljevskega prestola stopil v telo Device. Vsak dan pride k nam v ponižnosti. Vsak dan stopa iz Očetovega naročja na oltar... In kakor se je svetim apostolom prikazal v resničnem telesu, tako se tudi nam sedaj kaže v posvečenem kruhu... Tako je Gospod vedno s svojimi zvestimi, kakor sam govori; »Jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta.«

Bog se k nam sklanja vsak dan v evharistični daritvi. Vsemogočni Bog prihaja k nam v posvečenem kruhu Jezusovem telesu. Lahko ga zauživamo in z nami je vse dni. Apostoli so videli Jezusa, človeka, a so verovali, da je Bog, ko so ga gledali z duhovnimi očmi. Tudi mi ga s telesnimi očmi vidimo kot nekvašen košček kruha in ga okušamo kot prijetno sladko jed. Vendar verujemo, da je to njegovo

resnično najsvetejše telo. Frančišek se zaveda, da je Gospod vedno navzoč med svojim ljudstvom, tako osebno kot na darovanjski način. Frančišek želi, da bi bili vsi ljudje odrešeni po Njem in da ga prejemajo s čistim srcem in neomadeževanim telesom. Roti nas, da najsvetejšemu telesu in najsvetejši krvi izkazujemo čast, spoštovanje in vse češčenje, kolikor ga premoremo. Jezus Kristus je namreč tisti, ki je vse v nebesih in na zemlji pomiril in spravil z vsemogočnim Bogom.

Izhodišča za pogovor

Kaj je sveta evharistija?

Sveta evharistija je zakrament, v katerem Jezus Kristus daje za nas svoje telo in kri - samega sebe, da bi se tudi mi v ljubezni dali njemu in se v svetem obhajilu združili z njim. Tako se povezujemo v eno Kristusovo telo, Cerkev. (KKC 1322, 1324, 1409)

Evharistija je po krstu in Birmi tretji zakrament uvajanja v katoliški Cerkvi. Evharistija je skrivnostno središče vseh teh zakramentov, saj se zgodovinska Jezusova daritev na križu med spremenjenjem ponavzočuje na skrit, nekrvav način. Tako je evharistično slavlje "vir in vrhunec celotnega krščanskega življenja" (Drugi vatikanski koncil, Lumen Gentium (C) 11). Vse meri na to; nič, kar bi še mogli doseči, nič večjega od tega. Ko uživamo razlomljeni kruh, se združimo z ljubeznijo Jezusa, ki je svoje telo na lesu križa daroval za nas; ko pijemo iz keliha, se združimo z njim, ki je v darovanju samega sebe za nas celo prelil svojo kri. Tega obreda nismo mi izumili. Jezus sam je s svojimi učenci obhajal zadnjo večerjo in pri njej napovedal svojo smrt; pod podobo kruha in vina se je podaril svojim učencem ter jim naročil, naj odtlej in po njegovi smrti obhajajo evharistijo. "To delajte v moj spomin!" (1 Kor 11,24). (YOUCAT 208)

Kdaj je Kristus postavil evharistijo?

Jezus je sveto Evharistijo postavil na predvečer svoje smrti, "tisto noč, ko je bil izdan" (1 Kor 11,23), ko je v dvorani zadnje večerje v Jeruzalemu zbral okrog sebe apostole in z njimi obhajal zadnjo večerjo. KKC 1323,1337-1340); (YOUCAT 209)

Katera imena obstajajo za Jezusov obed z nami in kaj pomenijo?

Sveta daritev, sveta maša, mašna daritev: V evharističnem slavlju je navzoča edinstvena Kristusova daritev, ki dopolnjuje in presega vse daritve. Cerkev in verniki s svojo predanostjo prinašajo sami sebe v Kristusovo daritev. Beseda maša prihaja od latinskih besed odslovitve "ite, missa est" - pojdite zdaj, poslani ste!

Kaj lahko mi darujemo Gospodu pri maši? Kaj pomeni darovati sebe? (Daritev je sveto dejanje v katerem se nečemu odrečemo in damo Bogu.)

Gospodov obed: Vsako evharistično slavlje je še vedno obed, ki ga je Kristus obhajal s svojimi učenci, in obenem anticipacija (napoved) obeda, ki ga bo Gospod obhajal z odrešenimi ob koncu vseh dni. Bogoslužja ne delamo mi, ljudje - Gospod je tisti, ki kliče k bogoslužju in je v njem skrivnostno navzoč.

Lomljenje kruha: 'Lomljenje kruha' je bil star judovski običaj ob obedu, ki ga je Jezus uporabil pri zadnji večerji, da bi izrazil svojo predanost 'za nas' (Rim 8,32). Po 'lomljenju kruha' je praobčina imenovala svoja liturgična obedna (mašna) slavlja.

Evharistični shod: Obhajanje Gospodovega obeda je tusi 'zahvalni' shod, v katerem se vidno izrazi Cerkev.

Spomin trpljenja, smrti in vstajenja: V evharističnem slavlju občestvo ne slavi samega sebe, ampak odkriva in vedno znova slavi navzočnost odrešilnega Kristusovega prehoda skozi trpljenje in smrt v življenje.

Sveta in božja liturgija, svete skrivnosti: V evharističnem slavlju se nebeška in zemeljska Cerkev združita k enemu samemu preznovanju. Ker so evharistični darovi, v katerih je navzoč Kristus, tako rekoč nekaj najsvetejšega na svetu, govorimo tudi o **Najsvetejšem**.

Sveto obhajilo: Ker se v sveti maši združimo s Kristusom in po njem med seboj, govorimo o svetem obhajilu (cumunio = občestvo). (YOUCAT 212)

Kako naj prav častimo v kruhu in vinu navzočega Gospoda? Zakaj pokleknemo pred tabernakljem?

Ker je Bog v posvečenih podobah kruha in vina resnično navzoč, moramo z največjim spoštovanjem shraniti svete darove ter moliti našega Gospoda in Odrešenika, ki je navzoč v Najsvetejšem. (KKC 1378 - 1381, 1418)

Če po obhajanju evharistije še ostanejo posvečene hostije, jih v svetih posodah shranimo v tabernaklju. Ker je v njem navzoče 'Najsvetejše', je tabernakelj najčastljivejši prostor vsake cerkve. Pred vsakim tabernakljem pokleknemo. Gotovo bo Kristusa tisti, ki resnično hodi za njim, prepoznal v najsvetejšem in mu v njih služil. Bo pa tudi našel čas, da bo stal v tišini pred tabernakljem in daroval svojo ljubezen evharističnemu Gospodu. (YOUCAT 218)

Kako moram biti pripravljen, da lahko prejmem sveto obhajilo?

Kdor bi rad prejel sveto evharistijo, mora biti katoliške vere. Če se zaveda težkega greha, se mora prej spovedati. Preden pristopi k oltarju, se mora spraviti z bližnjim. (KKC 1389, 1417)

Do pred nekaj leti je bilo v navadi, da pred evharističnim slavljem vsaj tri ure niso nič jedli; tako so se hoteli pripraviti na srečanjem s Kristusom v obhajilu. Danes cerkev priporoča, da smo tešči vsaj eno uro. Drugo znamenje spoštovanja je izbrana, lepa obleka - končno imamo zmenek z Gospodarjem sveta. (YOUCAT 220)

Dejavnost

- Otroci in animatorji uprizorijo Božično zgodbo
- Iz papirja izrežemo kroge v obliki hostije, nanje napišemo, kaj darujemo Bogu. Nato te »hostije« položimo na oltar/v kapelico,....
- Zamesimo kruhke iz moke vode in malo soli. Iz testa z opekačem spečemo oblate (hostije).

Zaključek

Pesem: Jezus, kralj vsega stvarstva

10. Sestra Klara

Cilji

Doživljajski: spoznati kaj pomeni tvegati vse, narediti prvi korak, zaupati

Spoznavni: kako je sveta Klara stopila na pot za sv. Frančiškom

Dejavnostni: napisati pismo sestram klarisam

Uvod

Sveto pismo: Mt 14,22-33

Jezus hodi po vodi

22 In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. 23 In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam. 24 Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. 25 Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. 26 Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. 27 Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« 28 Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« 29 On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. 30 Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!« 31 Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?« 32 In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. 33 Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.«

Zgodba

Pripovedovalec: Smo v noči cvetne nedelje leta 1212. To noč je Klara odgovorila na izziv, ki je za vedno spremenil njeno življenje. Prisluhnila je Božjemu navdihu in si drznila sprejeti evangelij za svoj edini zaklad. Odločila se je zapustiti dom in prekiniti načrte njenih domačih o njeni prihodnosti. Hotela je slediti Jezusu kot ji je pokazal sv. Frančišek.

Klara: Ljubim in spoštujem svoje starše, tako lepo me vzgajata! Mati me vzpodbuja naj skrbim za uboge. Toda to je zame premalo, moje srce se dviga k Bogu. Želim živeti samo zanj!

Pripovedovalec: Klara se je odločila. Dom je zapustila naskrivaj skozi stranska vrata, skozi tista, ki so jih odprli le takrat, ko so iz hiše nesli umrlega. Tudi Klara je umrla staremu življenju. Na drugi strani vrat jo je nestrpno čakala prijateljica Bona.

Bona: Končno si prišla, bila sem že v skrbih zate!

Pripovedovalec: Hitro in tiho sta stekli po Assiških ulicah proti Mariji Angelski. Tam jo je čakal Frančišek s svojimi prijatelji.

Frančišek: Pozdravljeni, sestri!

Klara: Pozdravljen Frančišek! Želim živeti kot ti. Svoje življenje želim posvetiti samo Bogu. V znamenje moje odločitve, mi prosim ostrizi moje lase. Zame se pričinja novo življenje.

Frančišek Pojdimo v Marijino kapelo. To je svet trenutek.

Pripovedovalec: Frančišek je Klari ostrigel lepe pšenične lase in jo preoblekel v grobo haljo. Da bi jo zavaroval pred domačimi, ki so jo hoteli nazaj, jo je odpeljal k sestram benediktinkam. Kmalu so za njo res prišli sorodniki, da bi jo odvedli domov.

Oče: Klara, hočem, da se vrneš domov.

Pripovedovalec: Klara je odgrnila pajčolan, ki ga je nosila na glavi, pokazala, da nima več dolgih las in s tem jasno pokazala, da sedaj pripada Kristusu.

Oče: Pojdi Klara po poti, ki ti je usojena.

Pripovedovalec: Klari se je kmalu pridružila rodna sestra Katarina, ki je dobila redovno ime Neža. Za njo so prišla še druga asiška dekleta. Sestre so se preselile v samostan poleg cerkvice svetega Damjana. Nastal je nov drugegi Frančiškov red - Red ubogih sester svete Klare, sester klaris.

Sporočilo

Vihar je premetaval čoln. Učenci so se bojevali z vetrom in valovi, da bi prišli na drugi breg. A to še ni bilo dovolj, proti njim gre še prikazen. A Jezus jih je pomiril: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« 28 Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« 29 Peter je izzval Jezusa in v zameno je Jezus izzval Petra. Rekel je preprosto »Pridi.« Si lahko to predstavljamo? Se lahko vživimo v Petra? Klarin prvi korak od doma bi lahko bil podoben temu dogodku. Klara, ne da bi vedela, kaj se bo zgodilo, je odšla od doma. Tvegala je vse in zaupala v prihodnost, osnovano na Božjih obljubah. Peter je podvomil in se začel potapljati. Pa je vendar hodil po vodi, dokler je oči upiral v Jezusa. Kot vsak človek je verjetno tudi Klara v letih, ki so sledila, imela trenutke dvoma glede svoje odločitve. Vendar vemo, da je svoj pogled ohranjala uprt v Jezusa. V tem zrenju je našla jasnost namena in prepričanost glede poti. Dvom Petra ni vodil v utopitev ampak v globljo vero. Tudi nas Jezus vabi naj hodimo po vodi in naredimo nemogoče.

Sestre klarise dan in noč prepevajo hvalnice vsemogočnemu Bogu in prosijo Njegovega blagoslova za svoje brate in sestre - za tiste, ki se trudijo z oznanjevanjem evangelija, za tiste, ki trpijo in iščejo smisel življenja, za izkoriščane, odrinjene, razočarane, blodeče ... tudi za Vas, zate ... Frančiškova karizma je apostolska (dejavnost za zveličanje soljudi) in kontemplativna (SSKJ: *molitev, pri kateri se človek popolnoma zatopi v premišljevanje o Bogu in verskih resnicah*). Prvi in tretji Frančiškov red združujeta molitveno in apostolsko aktivno življenje. Sestre drugega reda pa posnemajo predvsem Kristusa, ki moli, in se posvečajo kontemplativnemu, bogomiselnemu življenju; zato tudi živijo ločeno od sveta, v klavzuri.

Posebne značilnosti njihovega življenja so: prizadevanje za duha evangelija, molitve in pobožnosti,

čemur mora biti vse drugo podrejeno; gojenje liturgične in osebne molitve; sestrsko vzajemnost v medsebojni ljubezni in edinosti; uboštvo v preprostosti in skromnosti; češčenje Evharistije in Božje Matere Marije; veselje v popolni in do konca zvesti podaritvi Kristusu in Cerkvi v duhu služenja, v skritosti, molku in spokornosti.

Poleg molitve se sestre posvečajo študiju duhovnosti in za to prevajajo tudi potrebne knjige, gojijo cerkveno petje ter opravljajo gospodinjska in razna ročna dela (šivajo, klekljajo, vezejo), pečejo hostije, urejajo cerkveno perilo, obdelujejo vrt in se lotijo raznovrstnih drugih opravil.

Bogomiselno življenje je za modernega človeka težko razumljivo. Dejavnost menihov in nun je namreč povsem notranja: z molitvami, žrtvami in bdenji slavijo Boga in se uživajo za vse svoje brate in sestre.

Poenostavljeno lahko rečemo da sestre klarise opravljajo predvsem duhovna dela usmiljenja.

Dela usmiljenja so iz ljubezni storjena dejanja, s katerimi svojemu bližnjemu pridemo na pomoč v njegovih telesnih in duhovnih potrebah. Poučevati, svetovati, tolažiti, opogumljati so dela duhovnega usmiljenja, kakor so takšna dela odpuščati in potrpežljivo prenašati. Dela telesnega usmiljenja so posebno naslednja: nasičevati lačne, poskrbeti za streho tistim, ki so brez stanovanja, oblačiti razcapane, obiskovati bolnike in jetnike, pokopavati mrtve. Med temi dejanji je miloščina, podeljena ubožcem, eno izmed glavnih pričevanj za bratsko ljubezen: je tudi izvrševanje pravičnosti, ki ugaja Bogu (Katekizem katoliške Cerkve, 2447).

Izhodišča za pogovor

Pogum, zaupanje

Se nam kdaj zdi, da Jezus od nas zahteva nemogoče? Da kakšne naloge ne bomo zmogli? Kako se spopademo s to nalogo?

Služenje v dejavnosti, v molitvi, dela usmiljenja telesna, duhovna- **vključiti drugje?**

Telesna dela usmiljenja:

- lačne nasičevati
- žejne napajati
- popotnike sprejemati
- nage oblačiti
- bolnike obiskovati
- jetnike reševati
- mrličke pokopavati

Duhovna dela usmiljenja:

- grešnike svariti
- nevedne učiti
- dvomljivcem prav svetovati
- žalostne tolažiti
- krivico voljno trpeti
- žaljivcem iz srca odpustiti
- za žive in mrtve Boga prositi

Za vsako delo usmiljenja poišči primer v svojem življenju.

Dejavnost

- Igra zaupanja: Otroci se dajo v pare. En izmed njiju naj si da prevezo čez oči, drugi pa naj ga pod roko vodi po vnaprej določeni progi.
- Napišite pismo/razglednico sestram Klarisam in se jim zahvalite, da molijo za nas noč in dan. Poprosite jih lahko tudi za molitev za našo skupino FO ali za koga za katerega veste, da je v stiski. Ne pozabi pripisati svojega naslova. Naslov: Sestre Klarise, Samostanska pot 51, 3331 Nazarje.

Zaključek

Molitev z zahvalo za dela usmiljenja naših bližnjih (staršev, sester, bratov), ki smo jih deležni.

11. Gubijski volk, nehvaležni gobavec in razbojniki

Cilji

Doživljajski: Grešnike je lažje pripeljati k Bogu z ljubeznijo kakor s surovim zmerjanjem

Spoznavni: Kako Frančišek umiri požrešnega volka, očisti hudobnega gobavca in razbojnike spravi z Bogom s tem, da jim da tisto, kar potrebujejo

Dejavnostni: Spoznati, kaj ljudje potrebujemo in kako to dajemo drug drugemu

Uvod

Svetopisemski odlomek:

Jn 8, 1-11

1 Jezus pa je krenil proti Oljski gori. 2 Zgodaj zjutraj se je spet napotil v tempelj. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu, on pa je sédel in jih učil. 3 Pismouki in farizeji so tedaj pripeljali ženo, ki so jo zalotili pri prešuštvovanju. Postavili so jo v sredo 4 in mu rekli: »Učitelj, tole ženo smo zasačili v prešuštvovanju. 5 Mojzes nam je v postavi ukazal take kamnati. Kaj pa ti praviš?« 6 To so govorili, ker so ga preizkušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus se je sklonil in s prstom pisal po tleh. 7 Ko pa so ga kar naprej spraševali, se je vzravnal in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« 8 Nato se je spet sklonil in pisal po tleh. 9 Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje. In ostal je sam in žena v sredi. 10 Jezus se je vzravnal in ji rekel: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?« 11 Rekla je: »Nihče, Gospod.« In Jezus ji je dejal: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!«*

Šm 15, 16, 17

Kateheza naj se izvede v 3 postajah, vsaka postaja ena zgodba. Če je zaradi organizacije lažje, se lahko na začetku odigrajo vse tri zgodbe, nato pa se v pogovoru zgodbo obnovi.

1. Gubijski volk

Pripovedovalec: Brat Frančišek se je nekega dne odpravil v majhno, starodavno mesto Gubbio. Po poti je premišljeval koliko lepega je že doživel tam. Tu je pred leti stregel gobavcem, tu je Bog po njem ozdravil nekaj bolnikov, tu je živel njegov prijatelj Friderik, ki mu je nekoč posodil tuniko. Veselil se je srečanja z dobrimi ljudmi. A ko je stopil skozi mestna vrata, je takoj opazil, da nekaj ni v redu. Ozračje je bilo napeto in polno strahu. Frančiška so hitro obstopili meščani.

Frančišek: Dober dan dobri ljudje! Kaj se je zgodilo hudega?

Meščan: Frančišek, vse se je spremenilo! V okolici našega mesta se klati strašni volk. Napade vsakogar, ki ga sreča pa naj bo žival ali človek. Nihče ni več varen. Nihče si ne upa več sam iz mesta. Samo v skupini, oboroženi kot da gremo v vojsko si upamo ven. Frančišek, pomagaj nam!

Pripovedovalec: Frančišku so se meščani zasmilili. Razumel je njihov strah, zato je prosil, naj ga popeljejo pred volkov brlog. Odpravili so se v gozd. Frančišek se je z mirom v srcu, predvsem pa z zaupanjem v Boga podal proti brlogu. V tem je iz jame planil volk naravnost proti Frančišku. Ves divji je bil. Meščani so otrpnili od strahu. Frančišek pa se je mirno ustavil in proti volku napravil znamenje križa. Kar naenkrat se je volk ustavil in nehal renčati.

Frančišek: Brat volk! Slišal sem, da se zelo hudobno obnašaš, da ustrahuješ ljudi, napadaš živino, še huje, celo ljudi! Želim skleniti mir med teboj in meščani. Vem, da si ubijal zato, ker si bil lačen. Obljubljam ti, da ti bodo od sedaj naprej meščani vsak dan dali hrano, ti pa mi obljubi, da ne boš več moril in ustrahoval ljudi. Obljubiš? (*Frančišek proti volku stegne svojo roko.*)

Volk ponižno in krotko pride do Frančiška in mu v roko položi svojo taco.

Pripovedovalec: Vse mesto je spet zaživel v miru. Še več: volk je postal tako domač, da se je kot kužek sprehajal po mestu, kjer je od vsakega dobil kaj za pod zob. Tako je volk še dve leti živel v Gubbiu, nato pa od starosti umrl. Meščani so si za vedno zapomnili, kaj je med njimi storil Frančišek, predvsem pa, da jim je naročil, naj drug z drugim živijo v miru, medsebojnem spoštovanju in ljubezni.

Sporočilo

Volk v tej zgodbi je bil napadalen, ker se je boril za hrano, za svoj obstoj. Frančišek je njegovo potrebo spregledal in jo zadovoljil ter tako prinesel v mesto mir. Korak k miru je torej skrb za to, da so izpolnjene osnovne potrebe človeka. **Osnovne človekove potrebe**, povzete po šoli "Lestvice človekovega razvoja", ki so jo razvili Manfred Max Neef in drugi (Antonio Elizalde in Martin Hopenhayn), so ontološke (izhajajo iz stanja biti človek), maloštevilne, končne in razvrstljive (v nasprotju z običajnim pojmom ekonomskih "zahtev", ki so neskončne in nenasitljive).^[1] So tudi stalne v vseh človeških kulturah in vseh zgodovinskih časovnih obdobjih. (vir: Wikipedija)

. Potreba	Biti (lastnosti)	Imeti (stvari)	Početi (dejavnosti)
Preživetje	telesno in duševno zdravje	hrana, zavetje, delo	hraniti, oblačiti, počivati, delati
Zaščita	skrb, prilagodljivost, avtonomnost	socialna varnost, zdravstveni sistemi, delo	sodelovati, načrtovati, skrbeti za, pomagati

Naklonjenost	spoštovanje, smisel za humor, velikodušnost, čutnost	prijateljstvo, družina, razmerje z naravo	deliti, skrbeti za, ljubiti se, izražati čustva
Razumevanje	Sposobnost kritičnosti, radovednost, intuicija	Literatura, učitelji, politika, izobraževanje	analizirati, preučevati, posredovati, raziskovati
Sodelovanje	Sprejemanje, posvetitev, smisel za humor	Odgovornosti, dolžnosti, delo, pravice	sodelovati, ne strinjati se, izražati mnenje
Prosti čas	domišljija, mir, spontanost	igre, zabave, spokojnost uma	sanjarjenje, spominjanje, sproščanje, zabavanje
Ustvarjanje	domišljija, drznost, domiselnost, radovednost	sposobnosti, veščine, delo, tehnike	izumljati, graditi, oblikovati, delati, skladati, interpretirati
Identiteta	občutek pripadnosti, samospoštovanje, doslednost	jezik, religije, delo, običaji, vrednote, norme	spoznavanje samega sebe, rast, poveritev
Svoboda	avtonomnost, strast, samospoštovanje, odprtost	enake pravice	nestrinjanje, izbira, tveganje, razvijanje zavedanja

Izhodišča za pogovor

Katere potrebe imamo? Kako jih zadovoljujemo?

Dejavnost

Za katero hrano se »grebeš«?

Otroci sedijo v krogu na stolu. Animator je brez stola. Ta pokliče: Naj zamenjajo stole tisti, ki radi jedo ... (ajca, hrenovke, ...). Pri tem skuša priti do svojega stola in izriniti drugega otroka. Na koncu

animator doda še en stol, tako, da ima vsak svojega. Animator nadaljuje s klicanjem. Otroci vidijo, da imajo sedaj vsi sedeže, nikomur nič ne manjka.

2. Nehvaležni gobavec

Pripovedovalec: Blizu samostana so bratje stregli gobavim bolnikom. Med bolniki pa je bil nek nepotrpežljiv, neznosen in trmast gobavec. Preklinjal je vse, celo Boga in njegovo mater Devico Marijo.

Brat 1: Ne upam si več k temu bolniku. Namesto hvaležnosti sem deležen le preklinjanja, udarcev in psovk.

Brat 2: Do sedaj smo potrpežljivo prenašali vse te krivice in hudobijo, zdaj pa je tega dosti, ne gre več! Najbolje je, da ga zapustimo!

Brat 1: Pojdimo najprej po Frančiška, morda ga pa on sprebrne.

Frančišek (stopi do gobavca): Bog naj ti da mir, brat moj dragi!

Gobavec: Kakšen mir naj imam od Boga, ki je naredil, da gnijem in ves smrdim? Pa še bratje mi nočejo več streči kot bi morali!

Frančišek (stopi stran od gobavca in se obrne proti nebu): Gospod poglej tega bolnega brata, omehčaj mu srce, da bo slišal besede tolažbe in ljubezni to te prosim, po Gospodu Jezusu Kristusu!

Frančišk (se obrne nazaj h gobavcu): Sin moj, ker z drugimi nisi zadovoljen, ti hočem sam streči.

Gobavec: To se mi silno dopade, a kaj moreš ti storiti več kot drugi?

Frančišek: Vse kar hočeš, ti bom storil.

Gobavec: Hočem, da me po vsem telesu umiješ, ker tako zelo smrdim, da samega sebe ne morem več prenašati.

Pripovedovalec: Frančišek je prosil brate, naj segrejejo vodo z zelišči. Nato je slekel bolnika in ga pričel z lastnimi rokami umivati. Drugi brat je nanj polival vodo. Tedaj se je zgodil čudež. Kjer se je Frančišek dotaknil bolnika s svojimi rokami, so gobe izginile. Ko je gobavec videl, da postaja zdrav, je močno obžaloval vse, kar je v svoji bolezni hudega storil. Zajokal je. Kakor je voda na zunaj čistila njegovo telo, so solze umivale njegovo dušo in brisale grehe. Petnajst dni je gobavec prejokal nad svojimi grehi, nato je poiskal duhovnika in se spovedal. Frančišek pa se je umaknil iz tistih krajev, ker ni hotel iskati časti pri ljudeh, ki so hitro izvedeli za čudež.

Sporočilo

Bratje so zelo težko prenašali nergavega, tečnega in nesramnega gobavca. Kljub vsemu ga niso takoj zapustili. Upali so, da ga bo Frančišek spreobrnil, kar se je tudi zgodilo. Človeku, ki ga doleti huda preizkušnja ni lahko sprejeti težkega stanja. Zdi se mu, da se mu je zgodila krivica, sprašuje se, zakaj

ravno on. Išče krivce za svoje stanje. Ko srečujemo nezadovoljne ljudi, se vprašajmo, zakaj so taki in kako jim lahko pomagamo spregledati sonce.

Izhodišča za pogovor

Primerjajte podobnosti v svetopisemskem odlomku Jn 8, 1-11 in zgodbi o nehvaležnem gobavcu.

Slike iz časopisa: slike otrok, ki so izkoriščeni - lačni, jokajoči, begunci, bolni, otroci delavci,... Tako na slikah vidijo, kdo so gobavci današnjega časa – ljudje izrinjeni iz družbe. To so ljudje, ki so med nami, vendar se jih ne opazimo ali jih ignoriramo.

Dejavnost

Zmolimo Oče naš za vse, ki trpijo, in prosimo dobrega Očeta, naj jih potolaži.

3. Razbojniki

Pripovedovalec: Frančišek je nekoč potoval po Italiji. Prispel je do samostana Monte Casale, v katerem so bivali njegovi bratje. Tisti čas so okolico vznemirjali trije razbojniki, ki so povzročali mnogo zla. Ropali so in ubijali, samo da so prišli do plena. Prišli so tudi do samostana in začeli razbijati po vratih.

Razbojniki: Odprite, prišli smo po hrano, naši trebuhu so prazni! Lačni ne gremo naprej, dajte hrano!

Brat Angel: Vi, tatovi in morilci! Ni vas sram le krasti, kar so drugi pridelali, še miloščino hočete pobrati! Niste vredni, da vas zemlja nosi! Ne spoštujete ne ljudi ne Boga, ki vas je ustvaril! Pojdite svojo pot in se ne prikažite več tukaj!

Pripovedovalec: Razbojniki so poparjeno odšli in začeli načrtovati maščevanje. Kmalu po odhodu roparjev se je v samostan vrnil Frančišek. Čez ramo je nosil torbo polno kruha in vina. Brat Angel mu je povedal kaj se je zgodilo med tem, ko je Frančišek prosil miloščino.

Frančišek: Nisi prav storil. Grešnike je lažje pripeljati k Bogu z ljubeznijo kakor s surovim zmerjanjem. Ravnal si proti ljubezni bližnjega in proti evangeliju. Zato ti pri sveti pokorščini zapovedujem, da nemudoma vzameš torbo s kruhom in vinom in greš hitro za njimi, da jih dohitiš. Nato jim ponudi kruh in vino v mojem imenu. Potem poklekni prednje in jim ponižno priznaj svojo trdosrčnost! V mojem imenu jih prosi, naj na delajo več hudobij. Naj ne žalijo več svojega bližnjega in naj se bojijo Boga.

Pripovedovalec: Brat Angel ni oporekal Frančišku. Takoj se je odpravil na pot. Z molitvijo na ustih je dohitel razbojnike. Razbojniki so se začudili, ko so zagledali brata. Ta pa jim je začel govoriti vse, kar mu je naročil Frančišek. Na koncu je iskreno prosil odpuščanja. To je razbojnike presenetilo in omehčalo njihova srca.

Razbojniki: Gorje nam! Pri vseh hudobijah in zločinih, ki jih počnemo nas nič ne peče vest! Boga se ne bojimo. Ta brat pase ponižno opravičuje, ker je spregovoril nekaj besed, po pravici zaradi naše

hudobije! Pa še kruh in vino nam je prinesel! Resnično, ti bratje so svetniki in zaslužijo nebesa. Pojdimo k Frančišku, da nam pove, če imamo še lahko upanje na Božje usmiljenje!

Pripovedovalec: Brat Frančišek jih je ljubeznivo sprejel in jim obljubil večno življenje, če se bodo spreobrnili. Roparji so se po tem pogovoru odpovedali vsemu hudemu. Brat Frančišek jih je sprejel v svoj red, kjer so takoj začeli delati pokoro.

Sporočilo

Grešnike je lažje pripeljati k Bogu z ljubeznijo kakor s surovim zmerjanjem.

Na žlico medu se ujame več muh kot na sod kisa.

Dejavnost in izhodišče za pogovor

Igra vlog:

Otroke in animatorje razdelimo v dve skupini.

Izberite najmanjšega animatorja, ki se mu ostali otroci in animatorju posmehujejo. Prva skupina se animatorju posmehuje, češ, da je majhen in pritlikav, druga skupina otrok pa animatorju svetuje, kako naj to prenaša. V nadaljevanju naj ga druga skupina brani pred skupino posmehljivcev.

Zaključek

Molitev:

Moj ljubi Jezus, naj te vsak dan iščem in najdem v lepih in težkih stvareh, v slabem in dobrem. Naj te srečam v vseh ljudeh, ki mi jih pošiljaš na pot. Bodi vedno z menoj, da me ne bo nikoli strah. Amen.

UBI CARITAS et amor, ubi caritas, Deus ibi est.

KJER DOBROTA JE ljubezen, kjer dobrota je, tam prebiva Bog.

12. Popolno veselje in uboštvo

Cilji

Doživljajski: spoznati, da smo vse kar imamo prejeli od Boga

Spoznavni: Zvedeti kako Frančišek uči brata Maseja uboštva in hvaležnosti, in brata Leona kaj je popolno veselje

Dejavnostni: obuditi hvaležnost za prejeto

Uvod

1 Kor 4, 7

⁷ Kdo ti namreč more dati prednost? Kaj imaš, česar bi ne prejel? Če pa si prejel, kaj bi se ponašal, kakor bi ne prejel?

2 Korinčanom 12, 1-10

¹ Ali se je res treba ponašati? To sicer nič ne koristi, vendar bom prišel do videnj in razodetij Gospoda. ² Vem za človeka v Kristusu. Pred štirinajstimi leti je bil vzet do tretjih nebes – ali v telesu, ne vem, ali brez telesa, ne vem, to ve Bog. ³ Vem tudi, da je bil ta človek – ali v telesu ali brez telesa, ne vem, to ve Bog – ⁴ vzet v raj in je slišal neizrekljive besede, ki jih človeku ni dovoljeno spregovoriti. ⁵ S tem človekom se bom ponašal, s seboj pa se ne bom ponašal, razen s slabotnostmi. ⁶ Če bi se že hotel ponašati, ne bi bil neumen, saj bi govoril resnico. Pa se rajši zdržim, da ne bi kdo mislil o meni več kakor to, kar na meni vidi ali kar povem. ⁷ Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. ⁸ Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, ⁹ a mi je rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč. ¹⁰ Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.

Zgodba:

Pripovedovalec: Nekega dne sta Frančišek in brat Masej prišla v neko vas. Ker sta bila lačna, sta šla prosjačit kruha. Frančišek je šel v eno smer, brat Masej pa v drugo. Dogovorila sta se, da se zopet dobita ob potoku zunaj vasi. Na dogovorjeni kraj je najprej prišel Frančišek. Dobil je le nekaj koščkov trdega kruha. Prišel je tudi brat Masej in s kančkom napuha razstavil, kar je prejel: cel hleb dobrega, mehkega kruha. Ljudem je bil namreč všeč, ker je bil lepe postave.

Frančišek: Kakšna previdnost! Bog je tako dober z nama. Nisva vredna tolikega zaklada!

Masej: Oče, kje pa je ta velik zaklad? Tu manjka vse, ni prta, ni noža, ne skodele, ne mize.

Frančišek: Saj prav to je naš zaklad: Nikjer ni nobene stvari, ki bi jo naredila človeška roka, vse kar je tu, je pripravila božja previdnost. Na tako lepi kamniti mizi in ob tako čistem studencu bova zaužila to darovano jed. Bogu hvala!

Pripovedovalec: Frančišek je veliko premišljeval Sveto pismo in Jezusov nauk. Nekega dne staz bratom Leonom hodila brez besed po poti. Brila je mrzla burja in pripravljalo se je na sneg. Frančišek je videl, da je njegov sopotnik vedno bolj otožen.

Frančišek: Leon, ali ti veš, kaj je popolno veselje?

Leon *pogleda Frančiška, odkima in skomigne z rameni.*

Pripovedovalec: Leon je vedel, da bo Frančišek zdaj povedal nekaj pomembnega, zato je vzel v roke pisalo in začel pisati kot po nareku.

Frančišek: Predstavljaš si, da pride glasnik z največje univerze na svetu in sporoči, da so vsi profesorji vstopili v naš red. Ali ne bi bilo to sijajno?

Leon: Ja, sijajno!

Frančišek: Leon, piši dalje: To ni popolno veselje! Predstavljaš si, da so vsi škofje in nadškofje, francoski in angleški kralj postali manjši bratje. Kaj rečeš nato?

Leon: To bi bilo enkratno!

Frančišek: Piši dalje: Tudi to ni popolno veselje! Predstavljaš si, da bi najini sobratje šli med nevernike in vse spreobrili. Predstavljaš si, da bi ti ali jaz lahko delala čudeže in ozdravljala bolne! Ali ne bi bilo to veličastno?

Leon: O, da bi bilo le res!

Frančišek: Piši: Tudi to ni popolno veselje!

Leon *(razočarano naredi piko in reče):* Kaj pa je to, popolno veselje?

Frančišek: Poslušaj. Kmalu se bo zvečerilo, in ko bova prišla do Porciunkule, bo že gost mrak. Blatna, kakor sva, bova potrkala na vrata malega samostana. Od obleke nama bodo že visele ledene sveče in naju tolkle po nogah, da nama bo tekla kri. Po dolgem trkanju bo le prišel vratar. Ko mu bom povedal, kdo sem, mi ne bo verjel. Nagnal me bo, češ, da takih razcapancev ne rabijo. Jaz pa bom ponižno prosil še naprej, naj me sprejmejo vsaj to noč. Vratar pa se ne omaje, ampak pride ven s palico in naju ozmerja. Zavpije, da sva brezdelneža, ki pravim revežem odžirava kruh. Potem, naju nažene, da morava bežati. Piši: če bova vse to prenesla mirno, potrpežljivo, premišljujoč Kristusove muke in se Bogu zahvaljevala, potem je to popolno veselje. Zakaj vedi brat Leon, nad vsemi milostmi in darovi, ki jih Kristus daje svojim prijateljem, je milost, da premagamo sami sebe in iz ljubezni do Njega prenesemo nadloge in krivične žalitve.

Pripovedovalec: Leon ni najbolje razumel Frančiška, saj je komaj čakal, da se pogrejeta ob ognju pri Porciunkuli. A je vendar pospravil ves pisalni pribor in pergament v torbo, se zamislil in bolj veselo ubral stopinje za Frančiškom.

Sporočilo

Brat Leon in Brat Masej oba sta se učila hvaležnosti in oba sta mislila, da se sreča-veselje skriva v materialnih stvareh. Nam pogosto govorijo uči se, da boš več dosegel.

Frančišek je vse sprejema kot dar od Boga, tako materialne stvari, kot svojo duhovno pot in spreobrnjenje. Svojo Oporoko začne s stavkom: »Gospod je tako dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro« in v njej večkrat ponovi: »sam Najvišji mi je razodel.« Tudi popolno veselje, kot ga opiše bratu Leonu ne more biti doseženo zgolj s človeškim naporom. V naši naravi je, da se branimo, smo užaljeni, razočarani ali jezni. Krivico potrpežljivo prenašati je Božji dar. Potrebna je božja milost za katero je potrebno prositi. Gospod ve, kdaj je dobro, da jo prejmemo. Pavel je zase takole napisal: »Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« (2 Korinčanom 12, 7-9).

Bog nas obdarja z mnogimi dobrinami: lepoto telesa, umskimi zmožnostmi, vedenjem, izkustvom, spretnostmi, ... Vendar se vse te vrednote lahko sprevržejo, če se jih skušamo prilastiti ali če se opiramo zgolj nanje. Dobrine je treba prepoznati, se jih veseliti, jih razvijati, potem pa jih vrniti Bogu v dejanju hvale in zahvale. Kdor se ima za lastnika tega, kar je Bog v njem in po njem dobrega izvršil, krade Božjo slavo. Napihuje se s tem, kar mu ne pripada. Še huje je, če zavida drugemu in zato postaja ljubosumen. Zavida Bogu samemu.

Uboštvo je v priznanju, da vse dobrine pripadajo Bogu in v ponižnem in usmiljenem sprejemanju temačnih plati nas samih. Tako kot dobrine je potrebno tudi temačne plati prepoznati, jih priznati in iskati ozdravljenje. Bogu izpovemo svojo stisko in ga prosimo osvoboditve.

Izhodišča za pogovor

Pred otroke postavimo kozarec do polovice napolnjen z vodo in jih vprašamo kaj vidijo.

Nadaljujemo pogovor o tem, kako lahko na stvari v življenju gledamo z dobre ali slabe strani. Kaj prinaša en način gledanja in kaj drugi. Kaj prinaša veselo zahvaljevanje in kaj nenehno negodovanje, nezadovoljstvo. Je bolje biti optimist ali pesimist?

Pomisli na nek predmet, ki si si ga sam zaslužil ali naredil in ga imaš zelo rad. Si res samo ti zaslužen, da ga imaš?

Dejavnosti

- Vsem otrokom zavežemo oči. V roke jim damo gobico za pomivanje posode. Otroci morajo s tipanjem v tišini ugotoviti kaj imajo v rokah in z zavezanimi očmi na list papirja napisati, kaj so dobili ter kakšno dobro delo bodo s tem predmetom naredili v prihodnjem tednu.
- Otroci se spomnijo dogodka, ko so nekaj lepega doživeli ali dobrega storili in napišejo ali narišejo zahvalo Bogu za to doživetje oziroma dejanje.

- Mlajši otroci naj narišejo dogodek, ko so se morali zelo potruditi, da so dosegli zastavljen cilj (dobra ocena v šoli, pomoč staršem, ...) vendar jim je to vseeno prineslo veselje. Pogovorimo se, zakaj smo bili ob doseženem cilju tako veseli (ker smo se zanj potrudili). Slike otroci vložijo v mape, ki so jih ob začetku leta izdelali v ta namen.
- Starejši pa napišimo akrostih: Navpično napišemo besedo in nato vodoravno besedo, ki se začne z začetno črko in se navezuje na izbrano besedo (v našem primeru na uboštvo). Primer akrostiha na besedo UBOŠTVO:

Upanje
 Beseda
 Oznanjevanje
 Š ...
 T ...
 V ...
 O ...

Zaključek

V molitvi se otroci zahvalijo za darove, ki so jih prejeli in s katerimi lahko delajo dobra dela.

13. Način življenja, vodilo

Cilji

Doživljajski: spoznati, da za složno življenje potrebujemo pravila

Spoznavni: Spoznati kako je nastalo Vodilo manjših bratov

Dejavnostni: sestaviti vodilo (pravila) FO

Uvod

Molitev

Gospod mi je dal brate.

Gospod mi je dal brate, da jih ljubim.

Gospod mi je dal brate, da se jih veselim,

dal mi je brate, da jih sprejemam,

dal mi je brate, da jih poslušam,

dal mi je brate, da v njih prepoznavam Stvarnikovo obličje,

dal mi je brate, da jih občudujem,

dal mi je brate, da v njih odkrivam sledove Dobrega,

dal mi je brate, da v njih slavim Brata!

Gospod mi je dal brate, da me ljubijo,

Gospod mi je dal brate, da so moje veselje,

Gospod mi je dal brate, da me prenašajo,

Gospod mi je dal brate, da me opominjajo,

Gospod mi je dal brate, da me podpirajo,

Gospod mi je dal brate, da mi zaupajo,

Gospod mi je dal brate, da z menoj molijo,

Gospod mi je dal brate, da me vzpodbujajo!

Gospod mi je dal brate, ker je neizmerno dober, kajti on ve, da sam ne zmorem, ker hoče, da v njih in z njimi doživim Njega, večno navzočega in resničnega v njegovi obljudi: kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi! Zahvaljen za brate, Gospod!

Zgodba

Pripovedovalec: Frančišek je bil Bogu hvaležen za svoje brate. Zavedal se je, da so mu dani zato, da drug drugega vzpodbujajo za rast v Gospodu, da vsi nekoč pridejo v nebeško kraljestvo. Vedel je, kako je pomembno, da se srečujejo in se med seboj pogovarjajo. Zato je določil, da se vsako leto za binkošti zberejo pri Porciunkuli prav vsi bratje. Takšno srečanje bratov se je imenovalo kapitelj. Tako se je na binkošti leta 1221 zbralo že dobrih tri tisoč bratov. Da bi imeli streho nad glavo, so si iz rogoznice naredili koče. Po rogoznicah so ta kapitelj poimenovali rogozniški kapitelj. Asižani so bili veseli bratov in so jih dobro oskrbovali s potrebnim živežem.

Frančišek: Bratje, zbrali smo se, da se med seboj pogovorimo o duhovnih rečeh. Veliko nas je. Bog nas je združil in tega sem srčno vesel. A nekaj me skrbi. Slišim, da ni več prave gorečnosti in zavzetosti, da ni več prijateljskega služenja drug drugemu.

Brat 1: Frančišek, toliko nas je, rabimo vodilo za naše življenje. Napiši nam pravila po katerih naj živimo.

Frančišek: Vodilo? Saj ga ne potrebujemo! Mi imamo evangelij, tega se držite! Kaj vam bo koristila moja beseda, ko imamo Jezusov zgled in sveto pismo?

Brat 2: Frančišek, tudi kardinal Hugolin pravi, da potrebujemo vodilo.

Frančišek: Če je pa tako, bom napisal vodilo. Materi Cerkvi hočem biti poslušen in zvest.

Pripovedovalec: Frančišek se je umaknil v eno od svojih priljubljenih samotič v Fonte Colombo. Tam se je prepustil molitvi in poslušanju Božjega glasu. Kot da bi mu narekoval Jezus je zapisoval besede:

Frančišek: Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.

Pripovedovalec: Frančišek je v vodilu naročil bratom še, kako naj sprejemajo tiste, ki bi se jim radi pridružili, kako naj molijo, marljivo delajo in oznanjajo evangelij. Spregovoril jim je o življenju v uboštvu, o spokornosti, o opominjanju bratov in vse utemeljil na Božji besedi. Nekega dne je Frančiška presenetil obisk brata.

Brat 2: Frančišek, bojimo se, da bo vodilo prezahtevno za nas. Tako kot ti živiš ne more vsakdo.

Frančišek: Zapisal sem, kakor mi je razodel Gospod. Od tega ne morem odstopiti.

Pripovedovalec: Ob pomoči pravnih strokovnjakov je Frančišek dokončal svoje besedilo, ki ga je papež Honorij III leta 1223 potrdil. Še danes vsi manjši bratje izpovedujejo svoje zaobljube temu istemu vodilu.

Sporočilo

Frančišek je v svoji oporoki zapisal: » Sam najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija. Vsa Vodila vseh Frančiškovih redov vsebujejo to vodilo evangelijskega življenja. Vsem frančiškovim bratom in sestram je lastna hoja po stopinjah Jezusa Kristusa.

V vsakega človeka je položeno hrepenenje po združitvi z Bogom, po Ljubezni. Mnogi ljudje iščejo ljubezen na različne načine. Frančiškovi bratje in sestre so izpolnitev tega hrepenenja spoznali v odgovoru na klic Boga po združenju z njim. Njihov odgovor je v zvestobi življenjskemu poslanstvu. Z odgovorom na klic in obljubo spolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa so stopili na pot, ki vodi v prijateljstvo in intimnost z Bogom.

Izhodišča za pogovor

Se kdaj v družini usedete skupaj na »družinskem kapitlju«? O čem se pogovorite, dogovorite? Kakšna pravila za življenje imamo doma? Kdo nam jih določi?

Imate pravila v šoli, pri verouku, na cesti? Zakaj potrebujemo pravila, navodila?

Za složno življenje skupnosti se je potrebno držati pravil. Potrebno je medsebojno spoštovanje in ljubezen. Po Mojzesu nam je Bog dal Božje zapovedi, ki so osnova za prijetno sobivanje ljudi in stvarstva. Skupaj jih ponovimo in si jih razložimo.

V evangeliju poiščite odlomke v katerih nam Jezus daje napotke za življenje. O njih se pogovorite.

Dejavnost

Sestavite vodilo (pravila) za življenje Frančiškovih otrok. Za izhodišče naj bo besedilo obljube FO in odlomki, ki ste jih našli v evangeliju.

Jaz, ime in priimek,

bom v tem letu sledil Jezusu
po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare.
Spoštoval bom bližnje in stvarstvo.
Pomagal bom,
dober bom do vseh
in prosil Boga,
da mi pri tem pomaga.

Napišite 10 zapovedi v obliki obljube in jo uporabite za zaključno molitev.

Npr: Veroval bom v enega Boga, ne bom skrunil Božjega imena (ne bom preklinjal), ob nedeljah in praznikih bom slavil Gospoda...

Zaključek

Molitev: 10 zapovedi v obliki obljube.

14. Stigme

Cilji

Doživljajski: Odkrivati smisel trpljenja

Spoznnavni: Vedeti kaj so stigme in kako jih je Frančišek prejel

Dejavnostni: Upodobitev križa

Uvod

Na sliki si oglejmo in opazujmo uprizorjen dogodek, ko sv. Frančišek prejema Kristusove rane. Na koncu preberemo svetopisemski odlomek.

Odlomek: Galačanom 6, 14-16:

¹⁴ Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet križan zame, jaz pa svet. ¹⁵ Kajti niti obreza nič ne velja niti neobreza, ampak nova stvaritev. ¹⁶ Nad vsemi pa, ki bodo živeli po tem pravilu, bodita mir in usmiljenje, kakor tudi nad Božjim Izraelom. ¹⁷ Znaprej naj mi nihče ne povzroča nevšečnosti; jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu. ¹⁸ Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom, bratje! Amen.

Zgodba

Pripovedovalec: Frančišek se svojimi brati vrača z gore La Verna, kjer so preživeli pozne poletne in zgodnje jesenske dni. Sredi oktobra je. Piše se leto 1224. Z duhovnimi vajami se je tam pripravljaj na praznik sv. Križa, ki so ga praznovali 14. septembra. Sedi na osličku in še zadnjič pozdravlja kmete, ptice in drevesa.

Frančišek: Zbogom, gora: sveta, bogata, gora, ki jo je Bog izbral za svoje bivanje. Zbogom La Verna, Bog naj te blagoslovi. Ostani v miru. Midva se ne bova več videla.

Brat A: Brat Leon, ti si bil na gori s Frančiškom. Kaj se mu je zgodilo. Zakaj je tako zadržan, zakaj ga moraš podpirati pri hoji? Kaj se mu je zgodilo? Se je preveč postil, je zbolel? Zakaj je, kot da bi bil v drugem svetu?

Leon: Ja, Frančišek zdaj živi bolj v nebesih kot na zemlji. Povedal vam bom o angelu, ki sem ga videl na lastne oči.

Brat 2: Angela si videl? Povej nam!

Leon: Ko smo bili na gori, se je Frančišek umaknil na samo. Dvakrat na dan sem mu prinašal malo hrane. Ker je bil bolan in je tako malo jedel, sem ga na skrivaj opazoval. Ob zori, 14. septembra sem šel k njegovi kolibi, a sem se moral ustaviti. Zaradi močne svetlobe sem si moral zakriti oči. V svetlobi sem videl angela. Imel je šest plamenečih perutnic. Bil je angel s podobo Križanega. Iz njega

je izhajalo pet svetlobnih žarkov, ki so se spuščali k Frančišku in zadeli roki, nogi in Frančiškove prsi. Takrat sem padel nezavesten na tla.

Brat 1: Kaj pa potem, kaj se je zgodilo?

Leon: Nič drugega ne vem. Ko sem se spet zavedel, sem stekel k Frančišku in ga zagledal križanega kakor Jezusa.

Pripovedovalec: Frančišek je nosil Kristusove rane vse do smrti. Pogosto je iz njih krvavel. Zaradi njih je težko hodil in trpel bolečine. Bilo pa jih je malo, ki so si zaslužili videtirano na strani. Zelo pozorno jo je skrival pred tujci in bližnjimi. Bal se je, da ne bi pod pretvezo izredne ljubezni zaradi tega razodetja, kakor običajno to delajo ljubljani, trpel škodo na podeljeni mu milosti. Zato je vedno nosil v svojem srcu in na ustnicah besede iz psalma: » V svoje srce sem skril tvoje izreke, da ne bi grešil proti tebi.«

Sporočilo

Stigme ali Kristusove rane so posebne telesne rane, ki spominjajo na rane, ki jih je dobil Jezus Kristus ob svojem trpljenju. Izraz stigma izvira iz grščine (στίγμα) in pomeni znamenje. Pogosto se uporablja tudi grško množino: στίγματα [stigmata] = znamenja.

Izraz stigme oziroma znamenja se v verskem smislu prvič pojavlja v Pavlovem pismu Galačanom: »Jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu.« (Gal 6,17)

Človek, ki ima na svojem telesu stigme, se imenuje stigmatik. Stigme so po navadi krvaveče rane, ki se ne zacelijo. Njihov nastanek verniki pogosto pripisujejo čudežu. Stigme spominjajo na rane, ki jih je dobil Jezus Kristus med mučenjem: najpogostejše so rane na dlaneh in stopalih (kar naj bi ustrezalo sledovom žebeljev na Jezusovem telesu); pogoste so tudi rane na glavi, zlasti na čelu (kar naj bi ustrezalo sledovom trnove krone na Jezusovem telesu); še kar pogoste so rane na prsnem košu (kar naj bi ustrezalo prebadanju s sulico); precej bolj redke so rane, ki bi ustrezale sledovom bičanja, boksanja (pretepanja), brcanja ali nošenja križa. Znani stigmatiki: sveti Frančišek Asiški - prvi znani in uradno zabeležen stigmatik, sveta Favstina Kovalska, sveti Janez od Boga, sveta Katarina Sienska, sveta Marija od Učlovečenja, sveti Pij iz Pietrelcine, sveta Veronika Giuliani, Magdalena Gornik.

Med ljudmi s stigmami so bili tudi goljufi. Med Slovenci je bil posebej znan primer Vodiške Johance, katere prevara je bila odkrita. (Vir: Wikipedija)

La Verna poudarja osrednjost križa v krščanskem življenju. Nekateri gledajo na križ in vidijo samo trpljenje, zato se hočejo izogniti križu za vsako ceno. Drugi pa iščejo trpljenje, da bi postali podobni Jezusu. Lahko pa ob pogledu na križ vidimo brezpogojno ljubezen, ki se razdaja z razprostrtimi rokami. Takšna ljubezen je edina, ki more umiriti sovraštvo in nam prnesti mir, moč in uteho v naših bridkosti bodisi osebno ali med narodi, med družinami in družbami. Trpljenje je sestavni del življenja in osmisli ga lahko le človek, ki ve, da je žrtev smiselna, da je del ljubezni. Mati zna za

svojega otroka marsikaj potrpeti, ker ga ljubi. Pretrpela je porodne bolečine, ponoči vstaja, kuha, pere, skrbi za družino.

Vse ima svoje nasprotje; sreča nesrečo, bolečina ugodje, veselje žalost ... Le trpljenje nima svojega pravega nasprotja. Edino nasprotje je ODREŠENJE. Zato Kristus sprejme trpljenje, hoče ljubiti, hoče človeka odrešiti.

Vsako leto 14. septembra praznujemo praznik povišanja svetega Križa in v velikem tednu obhajamo veliki petek, ki je liturgično tudi praznik zmagoslavja. Križ je zmagoslavje, ker simbolizira resničnost, da je moč ljubezni enkrat za vselej strla moč sebičnosti, greha in smrti.

Ko se srečaš z nečim težkim, ko si strt od bolečine in žalitev, ko je tvoje srce polno sovraštva, ko lahko misliš le na maščevanje, poklekni, vrzi se na tla pod križ. Glej ga in dopusti, da njegova moč in modrost vstopita vate in preoblikujeta, spremenita tvoje sovraštvo, maščevalnost, jezo, smiljenje samemu sebi, da postaneš podoben tistemu, ki ga zreš. Ko zreš na križ, naj tvoje srce in duh vesta, da zreš Božjo modrost in moč ljubezni. Ko storiš to, se žarišče od trpljenja premakne in vidiš na delu ljubezen, kar je bil v celoti Jezusov namen. Frančišek ni hotel toliko videti, kakšna je bolečina križa, marveč, kakšna je ta ljubezen. (Vir: R. Niemier: Po Frančiškovih in Klarinih stopinjah)

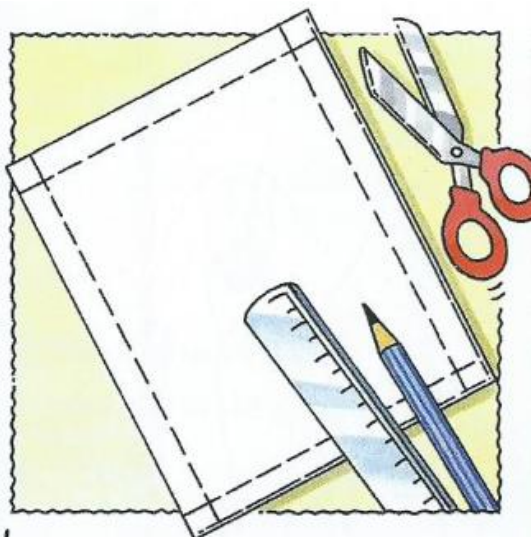
Animacija:

Na vidno mesto postavimo sliko Križanega ali križ z Jezusom. Otroke počasi vodimo skozi premišljevanje z naslednjo vsebino:

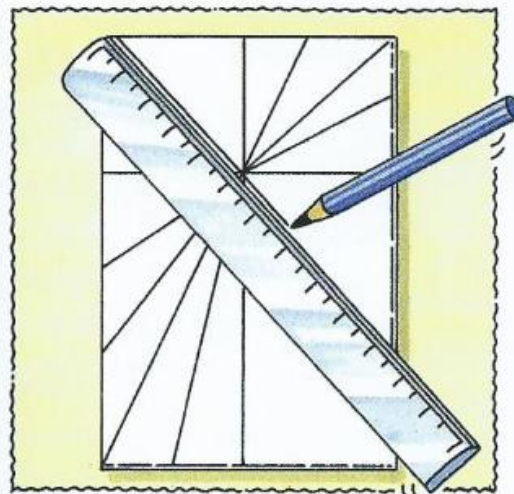
- Spomni se dogodka, ki si ga doživel pred kratkim, ko te je nekdo užalil, razjezil ali ti povzročil bolečino. Pomisli na občutke, ki si jih takrat imel in so morda še vedno v tvojem srcu.
- Sedaj se ozri na križ in opazuj Jezusa. Pomisli na to, kako je on sprejel obtožbo in sodbo. Glej na križ in premišluj o ljubezni, ki jo ima Jezus do nas. Iz ljubezni trpi bolečino in nasilje nad svojim telesom. Pomisli na trpljenje, ki ga prestaja, ker mnogi zavračajo njegovo ljubezen. Pomisli na njegovo željo, da bi se vsi odrešili, da bi bili vsi v njegovi ljubezni.
- V zavedanju te ljubezni ga sedaj prosi naj ti da moč odpuščanja in ljubezni do tistega, ki te je prizadel.
- Molitev lahko zapišeš.

Dejavnost

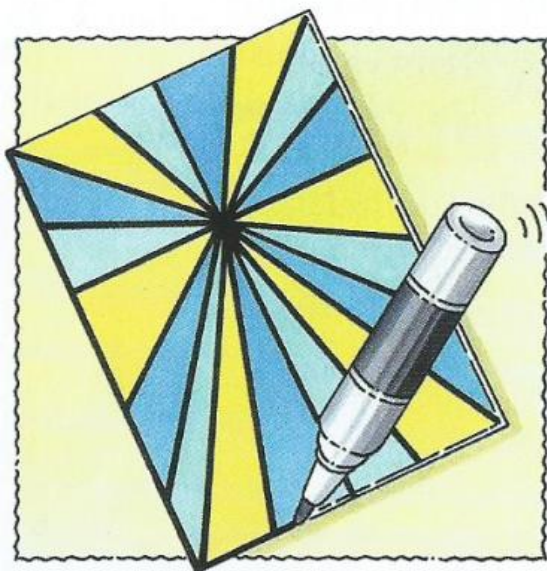
Izdelajmo voščilnico ali označevalnik za knjigo s križem v izgledu vitraja. (Vir: G. Chapman, Ustvarjajmo s Svetim pismom)

1 List belega papirja A4 prereži na pol in na vseh štirih straneh odreži 1 cm širok rob, da se bo slika prilegala podlagi za voščilnico.

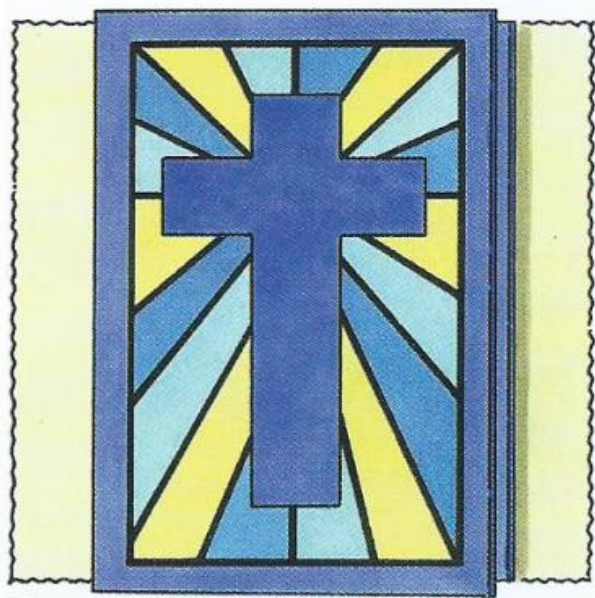
2 Na belem listu označi sredinsko točko, približno 6 cm pod vrhom. Iz te točke z ravnilom potegni črte proti robovom lista.

3 S tempera barvami ali flomastri pobarvaj žarke. Nato črte, ki si jih prej narisal s svinčnikom, prevleci s črnim flomastrom. Tudi rob slike prevleci s črnim flomastrom.

4 List tršega papirja prepogni na pol. Z lepilom v stiku natančno prilepi sliko z žarki na sprednji del prepognjene voščilnice.

5 Z ravnilom in svinčnikom na temen karton nariši preprosto obliko križa in jo izreži. Prilepi križ na sredino slike tako, da barvni žarki sijejo izza križa.

6 Na podoben način naredi še druge voščilnice, drugačnih oblik in v drugih barvnih kombinacijah. Če želiš okenski okras, uporabi le polovico tršega papirja formata A4 in nariši dve sliki in ju prilepi vsako na svojo stran lista.

Zaključek – molitev

Pesem ali Psalm 119 (118) Veselje nad Božjo besedo in postavo

- ¹ Blagor njim, katerih pot je popolna,
ki hodijo v GOSPODOVI postavi.
- ² Blagor njim, ki čuvajo njegova pričevanja,
ki ga z vsem srcem iščejo.
- ³ Sploh niso ravnali izprijeno,
hodili so po njegovih potih.
- ⁴ Ti si razglasil svoje ukaze,
da bi se jih natančno držali.
- ⁵ O da bi bile moje poti trdne
v izpolnjevanju tvojih zakonov!
- ⁶ Potem ne bom osramočen,
ko bom gledal na vse tvoje zapovedi.
- ⁷ Zahvalil se ti bom z iskrenim srcem,
ko se bom učil sodb tvoje pravičnosti.
- ⁸ Držal se bom tvojih zakonov;
ne zapusti me popolnoma.
- ⁹ Kako lahko ohrani mladenič svojo pot čisto?
Če bo izpolnjeval tvojo besedo.
- ¹⁰ Z vsem svojim srcem te iščem,
ne daj, da zablodim od tvojih zapovedi.
- ¹¹ Tvoj izrek hranim v svojem srcu,
da ne bi grešil zoper tebe.
- ¹² Slavljén si, o GOSPOD;
úči me svojih zakonov.

15. TRANSITUS – prehod v večno življenje

Cilji

- **Doživljajski:** V molitvi doživeti povezanost z rajnimi in Bogom, začutiti upanje v večno srečo.
- **Spoznavni:** Po sv. Frančišku spoznati, da ne živimo le za ta svet, da je smrt prehod v večno življenje in da se lahko v molitvi priporočamo svetnikom in našim rajnim.
- **Dejavnostni:** Razmišljati o življenju po smrti.

Uvod

Animatorji odigrajo prizor Sestra smrt (vir: BF str. 108):

Pripovedovalec: Jesen leta 1226 v Assisiju. Frančišek je bil gost škofa, svojega prijatelja, ki ga je hotel imeti v svoji škofijski palači, da bi ga tam zdravili sposobni zdravniki. Svetnik je bil do kraja izčrpan. Silno je trpel zaradi znamenj Kristusovih ran, bolnih jeter in vnetih oči, saj je skoraj do cela oslepel. Ubožec se je zavedal, da brat osel ne zdrži več. Prosil je svoje brate, naj ga ponesejo k sv. Mariji Angelski. Od tam je namreč odšel na svoja misijonska potovanja in od tam je sedaj hotel oditi v raj.

Nekega popoldneva v poznem septembru leta 1226 so Frančiška, ležečega na zasilnem vozičku, peljali k Porciunkuli. Sredi poti:

Sv. Frančišek: Postanite malo, bratje in obrnite me proti Assisiju.

Pripovedovalec: Frančišek skoraj ni več videl, toda čutil je stvari, ki so ga obdajale. Spominjal se je krajev, kjer je prvič v življenju objel gobavca, zazdelo se mu je, da čuje odmev pesmi svoje mladosti. Ničesar ni objokoval in vendar mu je voz stiskal grlo. Dvignil je roko v blagoslov:

Frančišek: Blagoslovi te Gospod, moje ljubljeno mesto, Bogu drago in zvesto ...

Pripovedovalec: Pred smrtjo si je še enkrat zaželel videti gospo Jakopo, pobožno in darežljivo Rimsko matrono. Narekoval je pismo:

Sv. Frančišek: Če me hočeš še videti živega, pridi in prinesi s seboj rjuho, v katero boš zavila moje telo.

Pripovedovalec: Pismo bi bilo potrebno odnesti, a Jakopa, ki jo je Frančišek vedno klical brat Jakopa, je že bila pri vhodu. Bratje so obstali.

Brat 1: Ženskam ni dovoljen vstop.

Brat 2: Za brata Jakopo pravila ne veljajo, naj vstopi.

Jakopa: Brat Frančišek, prinesla sem ti kuto, ki sem jo stkala z lastnimi rokami, in mandeljnovu pecivo, ki si ga jedel v Rimu v času svoje bolezni.

Frančišek: (Se rahlo nasmehne in skuša prijeti sladico, a mu ne uspe.)

Jakopa: (*Se skloni nad bolnika, spomni dogodkov in obraz pritisne na svetnikovo roko, potihem razmišlja*): Kako je ta človek spremenil moje življenje. Prinesel mi je mir in tiho srečo. Svojo palačo sem spremenila v zavetišče in skrbela za reveže. (*Skuša lajšati bolnikovo trpljenje, briše pot s krpo.*)

Pripovedovalec: Kakor je Frančišek živel po evangeliju, tako je hotel posnemati Jezusa tudi ob smrti.

Frančišek: Prinesite mi kruha. (*Dajo mu kruh.*) Vzemite, znamenje moje ljubezni je. Blagoslavljam vas vse pričujoče in oddaljene. Prosim, slecite me in me dajte na gola tla. Svoje delo sem dokončal. Naj hvali te, Gospod moj, naša sestra smrt telesna.

Pripovedovalec: Nato je povzdignil glas in začel peti Davidov psalm:

Frančišek: S svojim glasom sem klical h Gospodu, s svojim glasom sem prosil Gospoda.

Pripovedovalec: Bratje so zajokali in peli dalje. Ko so zapeli zadnjo vrstico, je Frančiškovo srce prenehalo biti. Nad kolibo je priletela jata škrjančkov, da bi sprejela poslednji spev Božjega glumača, ga povzela in ponesla visoko proti jasninam in poslednji svetlobi.

Molitev:

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

Hvalite in poveljučite mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.

Sporočilo

Ko so se približevali zadnji dnevi sv. Frančiška, se je vrnil k Mariji Angelski v Porciunkulo, kjer je začel svoje življenje po evangeliju. Ta kraj mu je bil vedno pri srcu, tukaj je želel doživeti prehod. Tomaž Čelanski, eden prvih življenjepiscev piše:

Ko je medlel od tiste hude bolezni, ki je končala vse njegovo trpljenje, se je ulegel gol na gola tla, da bi se v tej poslednji uri, ko bi Sovražnik še lahko besnel, spoprijel gol z golim. Neustrašni mož je pričakoval zmago in je s sklenjenimi rokami ohranil krono pravičnosti. Položen na tla in brez svoje raševinaste halje je kakor običajno povzdignil svoje obličje k nebu in popolnoma zaverovan v to slavo pokrill rano na desni z levo roko, da bi je nihče ne videl. Nato je rekel svojim bratom: »Naredil sem to, kar je bilo moje; naj vas Kristus uči, da boste naredili, kar je vašega.«

Čelanski tudi piše, kako je Frančišek blagoslovil svoje brate: »Glejte sinovi, Bog me kliče! Svojim bratom, navzočim in odsotnim odpuščam vse njihove krivde in jih, kolikor morem, odvezujem. Ti jim to sporoči in jih vse blagoslovi v mojem imenu.«

Frančišek se je poslovil od svojih bratov z odpuščanjem, blagoslovom in naročilom, naj delajo kot jih pouči Kristus. Ne naroča jim, da morajo živeti, kot je on živel, pač pa jih usmerja, da pri Kristusu iščejo pot, na katero so poklicani oni.

Trenutek Frančiškove smrti Čelanski opisuje takole:

Nato je ukazal, naj ga položijo na raševino in posujejo s pepelom, saj bo sam kmalu postal prah in pepel. Ko se je torej zbralo mnogo bratov, ki jim je bil oče in voditelj, in so vsi pobožno zraven stoje pričakovali blaženi odhod in srečno dovršitev, se je tista presveta duša ločila od mesa; ko je ta zaplavala v brezno sijaja, je telo zaspalo v Gospodu. Eden od njegovih bratov in učencev, ki je nemalo slaven in ugleden, čigar ime pa za zdaj menim, da ga moram zamolčati, ker se, dokler še živi v tem mesu, noče hvaliti in razglašati, je videl dušo presvetega očeta, kako se je nad mnogimi vodami vzpela naravnost v nebo.

Čelanski nadalje pripoveduje, da so od vsepovsod pritekli ljudje in hvalili Boga, ker jim je v Frančišku zaupal tak zaklad. Bratje pa so tudi žalovali, ker so izgubili očeta. Izmenjevala se je žalost in veselje. Žalost slovesa, ločitve in veselje ob spoznanju odrešenja, ki so ga doželi, ko so gledali stigme – rane Jezusa Kristusa na Frančiškovem telesu.

Vsako življenje se na zemlji enkrat konča. Telo umre in duša se prosta dvigne k Bogu, ki nas čaka, da nas sprejme v svoj objem, kakor mati objame svoje dete, ko ga rodi. Ljudje se bojimo smrti. Strah nas je, ker ne vemo, kaj se bo zgodilo potem. Brat Frančišek se smrti ni bal. Na sestro smrt se je pripravil z vsem svojim bitjem. Spravljen in pomirjen jo je čakal. Njegovo življenje se je med petjem psalmov, ki so jih prepevali njegovi bratje, končalo 3. oktobra leta 1226.

Izhodišča za pogovor

Z otroki se pogovorimo o zaigranem prizoru Frančiškove smrti in o sporočilu kateheze. Pogovor nadaljujemo z »nevihto možganov« o smrti. Kaj otrokom pomeni beseda smrt? Njihove asociacije zapišemo na plakat in se o njih pogovorimo. Skozi pogovor spoznavamo, kaj smrt pomeni za tiste, ki ostanejo na tem svetu, in kaj za tiste, ki se poslovijo. V pogovor lahko vključimo naslednje iztočnice:

Smrt je slovo. Umirajoči se poslavlja od stvari, ki jih zapušča: zemeljskega življenja, ljudi, dogodkov. Bližnji se poslavljaajo od umirajočega.

Smrt je sprejemanje novega življenja. Bližnji umrlega pogrešajo, za njim žalujejo. Boli jih ob misli na trpljenje pred smrtjo, boli jih osamljenost. Svoje življenje morajo prilagoditi novi situaciji. Brez vere v večno življenje se tem bolečinam pridruži tudi groza ob spoznanju minljivosti.

Smrt je prehod v večno življenje. V smrti se telo in duša ločita. Telo razpade, duša gre na poti k Bogu in čaka na to, da bo na poslednji dan spet združena s svojim obujenim telesom (KKC 992-1004, 1016-1018) Večno življenje se začne s krstom, teče skozi smrt in se ne bo nikoli končalo. (KKC 1020) S smrtjo se konča človekovo življenje kot čas, ki je odprt za sprejetje ali odklonitev Božje milosti, razodete v Kristusu. (KKC 1021) *(Sedaj torej, ko živimo tu na zemlji imamo čas, da zaživimo z Jezusom ali ne. Odločitev je naša.)* Vsak človek prejme v svoji neumrljivi duši večno plačilo takoj po smrti v posebni sodbi. (KKC 1022) Sojeni bomo po ljubezni.

Nebesa so neskončni trenutek ljubezni. Nič več nas ne loči od Boga, ki ga ljubi naša duša in ga je celo življenje iskala. (Vsi si želimo, da bi bili ljubljene, hrepenimo torej po nebesih.) S svojo smrtjo in vstajenjem nam je Jezus Kristus »odprl« nebesa (nas je odkupil, odrešil). *Skupaj z angeli in svetniki se smemo za vedno veseliti Boga.* (KKC1023) *(Pomisli na prijetne trenutke, ko si skupaj s tistimi, ki se imate radi.)*

Kaj pa vice in pekel? Vice so stanje očiščevanja. Lahko si predstavljamo, da nas Gospod gleda poln ljubezni, mi pa občutimo žgoč sram in kes zaradi zla ali le zaradi neprijaznega, ravnodušnega dejanja brez ljubezni. Dušam v vicah lahko pomagamo z molitvijo. Zato molimo za rajne.

Pekel je stanje večne ločenosti od Boga, absolutna odsotnost ljubezni. Za to se odloči človek sam, če zavestno greši, se ne kesa in odkloni Božje usmiljenje in odpuščanje. (prim KKC 1033)

Predlogi za dejavnosti:

Za starejše:

Napišemo pismo našim pokojnim.

Skupaj oblikujemo molitev, ki jo bomo proti koncu srečanja imeli na pokopališču.

Napišemo razmišljanje (ali se pogovarjamo o tem), kaj hočem do smrti doseči. (Ob tem spoznavamo, kaj je naše poslanstvo, tisto kar je naše. »Naredil sem to, kar je bilo moje; naj vas Kristus uči, da boste naredili, kar je vašega.«)

Za mlajše:

Naštejemo svetnike, ki jih poznamo. (Kdo jih pozna več. Nato skupaj ustvarimo seznam z imeni svetnikov, ki jih poznamo.)

Pobarvajo pobarvanko ali sami narišejo prizor Frančiškove smrti.

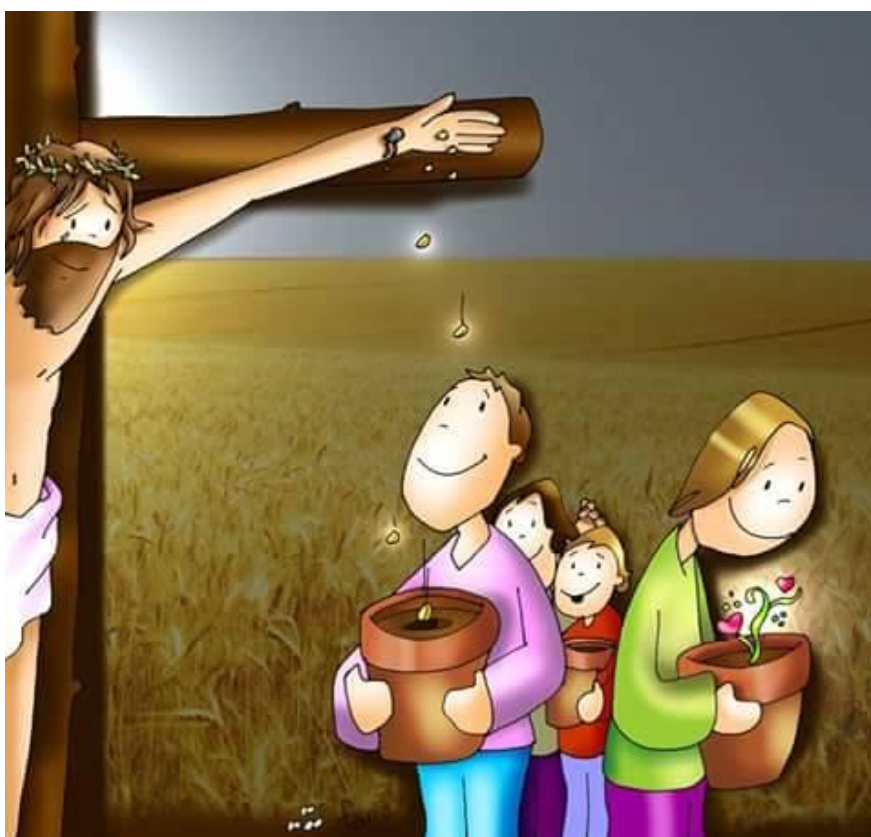
Skupaj:

Obiščemo pokopališče.

Prižgemo svečko v spomin vseh svojih sorodnikov in znancev, ki so že odšli h Gospodu in zmolimo zanje zdravamarijo. V molitev vključimo tudi seznam svetnikov, ki so ga ustvarili mlajši. Po prebranem imenu svetnika skupaj izrečemo prosi za nas, na koncu za priprošnjo prosimo tudi vse naše rajne znance in sorodnike, ki nas čakajo pri Gospodu v nebesih.

Zaključna molitev:

Pesem - NEBEŠKI JERUZALEM V nebesih dom pripravljen je za nas s svetimi, v ljubezni Jagnjeta. V svetlobi Božji bo žarel obraz nebeški Jeruzalem Svetilnik Jagnje tukaj nam bo in sonce skrilo bo svoj žar pred njim. Za vedno noč premagana bo, Božji sijaj nas bo razsvetljeval.	Prebival tu bo Bog med ljudmi, obrisal solze z njihovih oči. Ne bo več žalosti, bolečin, saj stari svet za vselej bo minil. Čas odrešenja med nami je, premoč in zmaga našega Boga. Zato v nebesih dvignite se, na veke Jezus je za kraljeval.
---	--

16. Svetnik

Cilji

Doživljajski: Predstavljati si, kaj prinese življenje živeto v povezanosti z Bogom

Spoznavni: Spoznati kdo so svetniki

Dejavnostni: Sestaviti prošnjo za osebno rast (poboljšanje) in si približati hvaležnost svetega Frančiška

Uvod

Frančiškova hvalnica stvarstva ali pesem Res je prijetno

Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.

Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem sploh vsakem vremenu
s katerim ohranjaš svoje stvari.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji (prim. Dan 3,74),
ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji,
in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem (prim. Ps 148,9; Dan 3,76).

Hvaljen, moj Gospod, v onih,
ki zaradi tvoje ljubezni odpuščajo,
in prenašajo slabosti in trpljenje.
Blagor njim, ki ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal (prim. Jak 1,2.12).

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide (prim. Rim 5,12).
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji (prim. Raz 14,13),
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega (prim. Raz 2,11; 20,2).

Hvalite in povečujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti (prim. Apd 20,19; Apd 20,19)

Zgodba:

Scena: slika Assisija z baziliko sv. Frančiška

Brat 1: Našega očeta Frančiška ni več med nami. Skoraj dve leti je minilo od njegove smrti. Kako čudno se počutim. Žalosten sem, ker ga več ne vidim, a kar nekako čutim, da je še z nami. Tako čudno je. Žalosten sem in hkrati vesel. Žalost razumem, a od kje ta sreča, kaj je to z mano?

Brat 2: Oj brat, veš telo umre, a duša se prosta dvigne k Bogu, ki nas čaka, da nas sprejme v svoj objem. Bog nas čaka, kakor mati svojega otroka.

Brat 1: Ja, ljudje se bojimo smrti. Frančišek pa se je ni bal. Rekel ji je sestra Smrt, dobrodošla sestra Smrt. On se je veselil Božjega objema. Zdaj vem, zakaj občutim srečo.

Brat 2: Frančišek je bil že tu na zemlji ves Božji. Že ko je živel, so se dogajali čudeži. Se spomniš, kako je umiril volka, kako so ozdraveli ljudje? Tudi sedaj, po njegovi smrti se dogajajo čudeži.

Brat 1: Res, Frančišek je svetnik, zagotovo. Pa saj to že dolgo vemo. Kako sveto je živel, kako nas je ljubil, kako je ljubil celo stvarstvo, kako je slavil in častil Boga, in presveto Devico. Čudeži in rane, ki jih je po milosti prejel nam to potrjujejo.

Brat 2: Sem slišal, da kmalu pride sam papež Gregorij IX. Kmalu bo Frančišek tudi od svete Cerkve potrjeni svetnik. Hvala Vsemogočnemu!

Brat 1: Se spominjaš kako je bilo ko je umrl pri Porciunkuli? Kakšen pogreb je to bil!

Brat 2: Spominjam se, kdo se ne bi! Mrtvo telo našega očeta smo naložili na nosila in v sprevodu odšli proti Assisiju. V sprevodu je bila množica Assižanov, ki je slavila svetega Frančiška. Udarjal je boben, donele so trombe in pozavne, veličastno se je zibal veliki križ, pozvanjali so zvončki.

Brat 1: In potem smo krenili proti cerkvi svetega Damjana. Tako je bila izpolnjena Frančiškova obljuba, ki jo je dal Klari in sestram, da ga bodo še enkrat videle preden bodo umrle. Klara je s svetim spoštovanjem poljubila rane na Frančiškovih rokah. Nato smo nadaljevali pot proti Assisiju.

Brat 2: V cerkvi svetega Jurija je bilo vse pripravljeno za pokop. Nabito polna cerkev se je bleščala v soju sveč. Odsevala je svetost velikega ubožca.

Brat 1: Ja, Frančišek je svetnik. Mnogi mu sledimo, mnogi se mu priporočamo. On pa v nebesih prosi za nas skupaj z Božjo in našo materjo Marijo.

Pripovedovalec: Frančiškovi bratje so pod vodstvom predstojnika reda brata Elija kmalu začeli graditi veliko cerkev na tako imenovanem Peklenskem hribu, kjer so svoj čas obežali razbojnik. Takšna je bila Frančiškova volja, biti pokopan med razbojniki. V dveh letih je bila zgrajena velika bazilika, posvečena svetemu Frančišku. Frančiškovo telo, ki je ležalo v cerkvi svetega Jurija, so v slovesni procesiji prenesli v novozgrajeno baziliko. Ljudje pa so Peklenski hrib kmalu preimenovali v Rajski hrib.

Sporočilo

Na Wikipediji najdemo naslednjo razlago kdo je svetnik:

Svetnik (ženska oblika svetnica) je oseba, ki jo je Rimskokatoliška cerkev, razglasila za sveto zaradi izrednih vrlin in svetosti. Danes je lahko oseba za svetnika razglašena šele po smrti.

Tudi v drugih verstvih poznajo ljudi, ki bi pomensko lahko ustrezale krščanskim svetnikom, običajno gre za pravične ljudi, močno povezane z Bogom.

Stopnje kanonizacije v Rimskokatoliški cerkvi: Božji služabnik → častitljivi Božji služabnik → blaženi → svetnik

Youcat pa nas pouči:

Kjerkoli se nas dotakne Bog, rastemo v ljubezni, postanemo posvečeni in odrešeni. Svetniki ljubijo – ne ker bi to tako dobro znali, ampak, ker se jih je dotaknil Bog. Na svoj lastni, pogosto originalni način posredujejo ljudem ljubezen, ki so jo doživeli od Boga. Ko pridejo k Bogu posvečujejo tudi Cerkev, ker »svoja nebesa preživljajo s tem« da nas podpirajo na poti k svetosti. (Youcat, 132)

Vsi smo poklicani, da postanemo sveti. Smisel našega življenja je, da se v ljubezni zedinimo z Bogom, da popolnoma ustrezamo Božji volji. Bogu moramo dovoliti, »da v nas živi svoje življenje« (Mati Terezija). To pomeni, biti svet. Šele v svetosti postane človek to, za kar ga je Bog ustvaril. Šele v svetosti najde človek pot do resnične harmonije s samim seboj in s svojim stvarnikom. Svetost pa ni nikakršna popolnost, ki bi jo človek sam dosegel, temveč zedinjenje z utelešeno ljubeznijo, ki je Kristus (prim Youcat 342)

Frančišek ni uporabljal besede svetost. Besedo svet je uporabljal za Boga. Popolno svet je le Bog. Pri maši molimo: »Svet, svet, svet si ti Gospod...«. Trikrat ponovimo svet. Število tri pomeni popolnost. Svetost, ki jo ima človek je podarjena, je Božji dar. Bog, ki je popolno svet, nas posvečuje. Mi moramo ta dar sprejeti, se mu odpreti v molitvi, po zakramentih in s svojim življenjem za katerega se trudimo, da ga prav živimo. Življenje, ki ga živimo v povezanosti z Gospodom nas vodi v hvaležnost, v zavedanje, da je vse kar smo in kar imamo Božji dar. V tej hvaležnosti nam je sveti Frančišek podaril svojo najlepšo molitev, hvalnico stvarstva.

Izhodišča za pogovor

Kdo so tvoji vzorniki?

Kdo je zate svetnik? Katere svetnike poznaš?

Kateri svetniki so upodobljeni v domači cerkvi? Poznamo njihovo življenje? V čem so nam vzorniki in priprošnjiki?

Kdo je tvoj zavetnik in kaj o njem veš?

Kdo je poklican k svetosti?

Če smo vsi poklicani k svetosti, kako lahko to dosežemo?

Dejavnost

Otroci pri sebi poiščejo področja, kjer čutijo, da bi se morali poboljšati. Napišejo molitev, v kateri prosijo Jezusa za pomoč pri tem.

Otroci upodobijo hvalnico stvarstva. IDEJA: Iz starih rjuh in blaga izrežemo sv. Frančiška, luno, sonce, reko, veter,... in jih nato z mekol lepilom prilepimo na večji karton ali rjuho.

Zaključek

Molitev:

Otroci, če želijo preberejo svoje molitve, sicer zmolimo Frančiškov o molitev:

O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca.

Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen,

razumnost in spoznanje, o Gospod,

da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.

Literatura

BF = Dino Bataglia, Laura Battaglia: Brat Frančišek, Konferenca provinciala OFM-Jugoslavije, Čakovec 1981

Tomaž Čelanski: Življenje svetega Frančiška, Založba Brat Frančišek, Lj. 2014

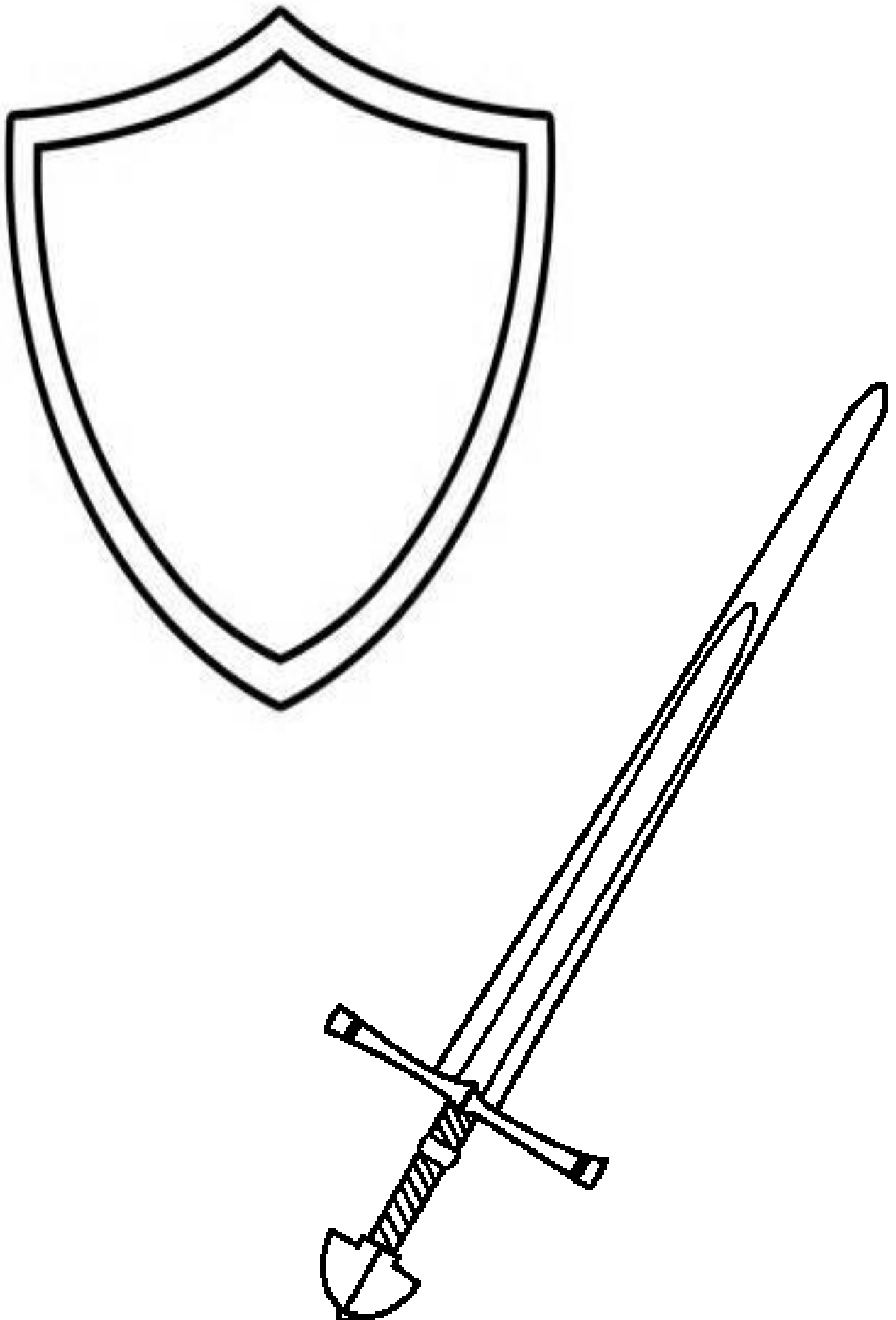
Andraž Arko, Mateja Kraševac, Miran Špelič, Dober dan, Dobri otroci, Šmarnice za otroke 2005,

KKC – Katekizem katoliške cerkve

17. Priloge

PRILOGA 1 (kateheza 3)

PRILOGA 2 (kateheza 14)

